

CHARYZMAT WŹCH

(poprawiony – grudzień 2001)

SPIS TREŚCI

WSTĘP	2
I. CZŁONEK WŹCH	4
A. POSZUKIWANIE I ODNAJDYWANIE SWOJEGO OSOBISTEGO POWOŁANIA W KOŚCIELE ..	4
1. <i>Osobiste powołanie</i>	4
2. <i>Powołanie chrześcijańskie</i>	5
3. <i>Szczególne powołanie WŹCH</i>	6
5. <i>Szukanie i odnajdywanie swojego osobistego powołania w WŹCH</i>	9
B. DYSPOZYCYJNOŚĆ DLA MISJI.....	15
1. <i>Znaczenie misji</i>	15
1.1. Misja Jezusa.....	15
1.2. Misja Kościoła.....	16
1.3. Sakramentalny wymiar misji.....	16
1.4. Prorocki wymiar misji	17
1.5. Życiowy wymiar misji.....	17
1.6. Maryja, model dla misji.....	17
2. <i>Pole misyjne WŹCH</i>	18
3. <i>Rozwój misji w WŹCH</i>	18
3.1. Misja osobista.....	19
3.2. Misja grupowa.....	20
3.3. Wspólna Misja.....	20
4. <i>Odnajdywanie naszej Misji w WŹCH</i>	20
4.1. Rozeznanie apostołskie	21
4.2. Rozeznawanie apostołskie jako stała postawa.	23
4.3. Kryteria apostołskiego rozeznawania.....	24
II. WSPÓLNOTA ŻYCIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO (WŹCH)	26
A. PROCES CHARAKTERYSTYCZNY DLA WŹCH JAKO WSPÓLNOTY	26
B. CECHY CHARAKTERYSTYCZNE DLA WSPÓLNOTY WŹCH.....	27
1. <i>Wspólnota życia</i>	27
2. <i>Wspólnota w misji</i>	28
3. <i>Wspólnota światowa</i>	29
4. <i>Wspólnota eklezjalna</i>	31
III. PRZYMIERZE Z WŹCH	33
A. POWODY ZAWIERANIA PRZYMIERZA	33
B. PRZYMIERZE CZASOWE	34
1. <i>Proces wiodący do Czasowego Przymierza</i>	34
2. <i>Cel i znaczenie Czasowego Przymierza</i>	34
3. <i>Drogi dojścia do Czasowego Przymierza</i>	35
C. STAŁE PRZYMIERZE.....	36
1. <i>Stałe Przymierze</i>	36
2. <i>Publiczny Charakter Przymierza</i>	37

WSTĘP

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest międzynarodowym stowarzyszeniem wszystkich Chrześcijan: mężczyzn i kobiet, dorosłych i młodych ludzi, ze wszystkich społecznych uwarunkowań, którzy chcą w sposób bliższy podążać za Jezusem Chrystusem i pracować wraz z Nim dla budowania Królestwa. Członkowie tworzą małe grupy, które są częścią większych wspólnot regionalnych lub narodowych, stanowią *JEDNĄ Wspólnotę Światową*. WŹCH jest obecna na pięciu kontynentach, w prawie sześćdziesięciu krajach.

Jesteśmy przekonani, że WŹCH ma wiele do zaoferowania Kościołowi i społeczeństwu, w którym żyjemy. Rola, jaką odegrały SODALICJE MARIANSKIE w formacji świeckich dla służby Królestwu w czasie ponad 400 lat historii, stanowi cenne dziedzictwo dla WŹCH. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego – nie jest tylko nową nazwą nadaną SODALICJI MARIANSKIEJ w roku 1967. Ze słów Ojca Paulussena wynika, że WŹCH reprezentuje *ponowne odrodzenie ruchu, niemal nowy początek*.

Nowa tożsamość WŹCH została wyrażona w Zasadach Ogólnych przyjętych w 1971 roku i poprawionych w roku 1990. Jednakże, od samego początku konieczne było uzupełnienie podstawowego tekstu innymi dokumentami, które dobitniej wyrażały proces formacji właściwy dla WŹCH.

W 1982 roku Wspólnota Życia Chrześcijańskiego zaprezentowała *SURVEY (PRZEGLĄD)* jako kluczowy dokument nadający kierunek formacji WŹCH. Dziś, odpowiednio zaadoptowany nadaje się do analizy i opisu wzrostu WŹCH w znaczeniu użytych środków i zaangażowania różnych ról na każdym etapie tego rozwoju.

Tym niemniej, istnieje potrzeba jaśniejszej prezentacji powołania naszych członków, która ubogaci plany formacyjne Wspólnot Narodowych i umocni jedność Wspólnoty Światowej. Zgromadzenie Światowe w Hong Kongu w 1994 roku było szczególnie świadome tej potrzeby i poleciło wprowadzenie planów formacyjnych (wstępnych i długofalowych) według szczególnych kryteriów.

Pierwszym krokiem było przygotowanie krótkiego dokumentu *Kryteria dla Formacji WŹCH* przez międzynarodową grupę roboczą. Pierwszy szkic został opracowany w świetle międzynarodowych spotkań Jezuitów i WŹCH, które odbyły się w Europie, Afryce, Ameryce Łacińskiej pomiędzy rokiem 1995 a 1996.¹ W grudniu 1996 roku, został on opublikowany jako dodatek do *Progressio* (numer 45-46), aby Wspólnoty Narodowe mogły go wykorzystać jako dokument roboczy w przygotowaniach do Zgromadzenia Światowego w Brazylii w 1998 roku.

Przez cały rok 1997 Rada Wykonawcza (ExCo)² otrzymywała komentarze i sugestie dotyczące tego dokumentu. Wykorzystując ten wkład, mała grupa ekspertów dokończyła dokument i zunifikowała jego styl, nadając mu obecną formę. W ten sposób, ponownie przedkładamy go Wspólnocie Światowej jako istotne wyrażenie ignacjańskiego charyzmatu, który jest naszym charakterem. Biorąc pod uwagę tyle różnych kultur, uważamy za stosowne traktować ten tekst jako “dokument roboczy”, który może wzbogacić lub zostać wzbogaconym przez programy formacyjne i doświadczenia każdej Wspólnoty Narodowej. W poszukiwaniu większej wierności naszemu charyzmatowi, ratyfikowanie tego tekstu formalnie na Światowym Zgromadzeniu w Brazylii nie wydawało się użyteczne.

¹ *W języku angielskim*: Włochy, sierpień 1995, Filipiny, kwiecień 1997, Australia, lipiec 1997.

W języku hiszpańskim: Argentyna, październik 1995; Peru, styczeń 1996; Hiszpania, kwiecień i listopad 1996; Meksyk, październik 1996; Republika Dominikany, maj 1998.

W języku francuskim: Zair, lipiec 1995; Egipt, styczeń 1996; Kamerun, sierpień 1996; Wybrzeże Kości Słoniowej, sierpień 1996.

² Światowa Rada Wykonawcza WŹCH z Sekretariatem w Rzymie

Prezentowany dokument jest przewidziany dla prowadzących grupy, asystentów i tych, którzy są odpowiedzialni za formację WŹCH. Ich większe doświadczenie i znajomość sposobu życia wspólnoty ułatwią każdej Wspólnocie Narodowej dostosowanie zawartości tego dokumentu do poziomu wzrostu swoich członków.

Dokument składa się z dwóch części:

- 1. Kryteria dla formacji WŹCH, i**
- 2. Proces Wzrostu WŹCH i Załączniki.**

Dla lepszego zrozumienia i wykorzystania dokumentu proponujemy następujące klucze dla interpretacji:

Osobisty wymiar ignacjańskiego procesu formacji (powołanie osoby)

Św. Ignacy wierzył mocno, że każde stworzenie jest oryginalnym i niepowtarzalnym dziełem Stwórcy. Każda osoba, stworzona na obraz i podobieństwo Boże, jest wolna, aby odpowiadać na Jego miłość. Te Kryteria Formacji pomagają rozpoznać tych, którzy wybrali WŹCH jako swoją drogę życia, i także to *jak powinni być formowani*. W bogatym doświadczeniu WŹCH, nacisk położony był głównie na wspólnotę.

Nie tracąc nic z tego bogactwa, chodzi o to, aby spojrzeć na *osobę* (podmiot), która ma potencjał do tego, by zacząć szkołę Ćwiczeń Duchowych i żyć zgodnie ze sposobem życia WŹCH. Droga Ignacjańska jest procesem formacji skierowanym do każdego i pomaga każdemu oddać siebie i wszystko co posiada na służbę Królestwu Bożemu.

Aby to osiągnąć, każdą osobę zachęca się do tego, by żyła w postawie dyspozycyjności, zawsze gotowa do zastanowienia się nad swoim osobistym sposobem działania i myślenia, próbując jednocześnie stale integrować *doświadczenia, przemyślenia i czyny*³. Aby być wiernym procesowi formacji, WŹCH pragnie ukształtować mężczyzn i kobiety, którzy w wolności ofiarują się Panu i Kościołowi, gotowi służyć gdziekolwiek będą posłani. Te kryteria tworzą odniesienie dla procesu formacji.

Tchnienie Ducha w historii WŹCH

Przy prowadzeniu Pana i Jego Ducha, formacja WŹCH była stopniowo kodyfikowana w różnych dokumentach: tych ze Zgromadzeń Światowych, w *PRZEGLĄDZIE*, w poprawionych Zasadach Ogólnych, a także w licznych formacyjnych materiałach i programach. Te *kryteria* stanowią drugą stronę historii obecności i działania Pana.⁴ Stąd, nie powinny być postrzegane jako dodatkowe, ale traktowane jako skromna próba podsumowania ostatnich łask, które wytyczyły naszą ścieżkę i powiodły o krok dalej w kierunku życia charyzmatem WŹCH w całej jego pełni.

Dzielenie się naszym wspólnym dziedzictwem

Historii WŹCH napisanej przez Ducha nie da się oddzielić od historii jej apostołskiego stowarzyszenia z Jezuitami i innymi zakonnymi rodzinami zainspirowanymi drogą Ignacego do większej służby i chwały Bożej. współpraca między WŹCH a Zakonem Jezuitów wzrasta z biegiem czasu.

³ Odnośnie paradygmatu ignacjańskiego polecamy przeczytanie "Pedagogika ignacjańska – podejście praktyczne", dokument przygotowany w 1993 r. przez Międzynarodową Komisję dla Apostolatu Edukacyjnego Towarzystwa Jezusowego, ICAJE.

⁴ Wśród dokumentów zawartych w dodatkach możesz rozważyć te, które odnoszą się do historii i pochodzenia WŹCH.

Obecnie, po Trzydziestej Czwartej Generalnej Kongregacji Towarzystwa Jezusowego⁵, ta współpraca może się zintensyfikować dzięki poleceniu, wydanemu przez Towarzystwo, by stworzyć Ignacjańską sieć apostołską w celu zwiększenia zasobów ludzkich i instytucjonalnych gotowych wypełniać misję Chrystusa.

Dokumenty WZCH powinny być czytane i stosowane w świetle tej współpracy. Są one skierowane do tych, którzy są zaangażowani w formowanie WZCH, wielu z nich to Jezuici. Dzielimy wraz z nimi wspólne dziedzictwo Ćwiczeń Duchowych, bogactwo długiej tradycji i pragnienie poświęcenia się w misji służenia innym.

KRYTERIA DLA FORMACJI WZCH

1. Ten dokument próbuje opisać specyficzny charyzmat WZCH. Przedstawia go jako szczególne powołanie w Kościele, na które członkowie wspólnoty odpowiadają życiowym zaangażowaniem. Takie podejście wyraża zarówno prostotę, jak i bogactwo tego charyzmatu, zwracając uwagę tak na jego historyczne korzenie, jak i na późniejsze jego wzbogacenia. Nie ma to być wyczerpujące przedstawienie tematu, ani też badanie wszystkich jego aspektów.
2. Prezentacja oparta jest na doświadczeniu Wspólnot Narodowych, jednakże nasze podejście wychodzi daleko poza to, co obecnie przeżywa ta lub inna Wspólnota. Powołanie WZCH i charyzmat WZCH to ideał i wyzwanie dla każdego z nas. Zaangażowanie bardzo doświadczonych członków WZCH jest z pewnością konieczne, aby propozycje mogły być zrealizowane w każdej Wspólnocie Narodowej. Musimy także bez ograniczeń kontynuować naszą pracę nad zadaniem odnowy, zgodnie z naszym charyzmatem, zarówno naszego osobistego życia, jak i życia naszej wspólnoty.

I. CZŁONEK WZCH

A. POSZUKIWANIE I ODNAJDYWANIE SWOJEGO OSOBISTEGO POWOŁANIA W KOŚCIELE

1. OSOBISTE POWOŁANIE

3. Mamy nadzieję, że wszyscy członkowie WZCH podejmą wezwanie Chrystusa do udziału w Jego misji zgodnie ze swym własnym powołaniem w Kościele. *“Naszą Wspólnotę tworzą Chryścijanie: mężczyźni i kobiety, dorośli i młodzi ludzie, ze wszystkich grup społecznych, którzy chcą w sposób bliższy podążać za Jezusem Chrystusem i pracować wraz z Nim dla budowania Królestwa, rozpoznawszy Wspólnotę Życia Chryścijańskiego jako swoje szczególne powołanie w Kościele.”* (GP 4)⁶
4. Fundamentem formacji i odnowy WZCH jest *wartość każdej osoby* i przekonanie, że każda osoba ma *Boże powołanie*, które obejmuje wszystkie wymiary jej życia. Bóg powołuje każdego. Bóg przejmuje inicjatywę, ale szanuje naszą wolność. Każdy człowiek odkrywa swoje powołanie, kiedy wsłuchuje się w nie i przyjmuje Boże pragnienia. Wołanie Boga jest osobistym powołaniem, które objawia się w naszych najgłębszych skłonnościach i w najbardziej autentycznych pragnieniach. Odpowiedź na wołanie Boże, udzielona w wolności, jest tym, co nadaje znaczenie i godność naszej egzystencji.
5. Rozumienie naszego osobistego życia, naszej rodziny, pracy i życia obywatelskiego jako odpowiedzi na wołanie Pana uwalnia nas od skłonności cichego godzenia się na sytuacje,

⁵ Dokument *“Współpraca ze świeckimi w misji”*, z 34 Kongregacji Towarzystwa Jezusowego jest zawarty w dodatkach.

⁶ *“Zasady Ogólne Wspólnoty Życia Chryścijańskiego”* przyjęte przez Światowe Zgromadzenie w Guadalajarze '90, potwierdzone przez Stolicę Apostołą w grudniu tego samego roku. Cytat pochodzi ze sparafrazowanej wersji używanej w Anglii i Walii i innych anglojęzycznych krajach.

w których się znajdujemy. Innym słowy, prowadzi nas to do przeciwstawiania się konformizmowi, który usiłuje narzucić nam stan i styl życia.

6. Każda osoba odnajduje w swoim osobistym powołaniu konkretny sposób wypełniania *uniwersalnego powołania* rodziny ludzkiej, którym jest powołanie do życia w łączności z Ojcem przez Syna w Duchu miłości. W wypełnianiu swojej misji, będącej pełną miłości odpowiedzią na wołanie Pana, człowiek stopniowo wypełnia swoje przeznaczenie do rozwijania pełnej łączności z Bogiem i rodziną ludzką.
7. W tym dokumencie WŻCH przedstawiona jest jako szczególne powołanie w Kościele. Jednak, może ono być rozumiane tylko w świetle fundamentalnego powołania Chrześcijan.

2. POWOŁANIE CHRZEŚCIJAŃSKIE

8. Życie chrześcijańskie jest odpowiedzią na nawoływanie Jezusa do tego, by podążać za Nim i być przemienionym przez Jego Ducha. To jest zamierzenie Ojca, który przeznaczył nas dla siebie w Chrystusie⁷. Chrystus zaprasza nas, aby Go naśladować w Jego życiu i śmierci poprzez przyjmowanie, z łaską Ducha, tych samych uczuć i postaw, które były w Nim i które są przedstawione w *błogosławieństwach*⁸, tak żebyśmy i my mogli przejść ze śmierci do prawdziwego życia⁹.
9. Pan zaprasza nas do intymnej relacji z Nim¹⁰ i do współdziałania z Nim w Jego misji głoszenia Dobrej Nowiny i budowania Bożego Królestwa.¹¹
10. Odpowiadamy na wołanie Pana przez wiarę, przyjmując Jego słowo i dar Ducha Świętego, przez którego Ojciec poświęcił nas dla misji Chrystusa, kapłana, proroka i króla. Chrzest jest sakramentalnym znakiem włączenia do ciała Chrystusa, Kościoła, wspólnoty Jego naśladowców.
11. Boże powołanie jest wplecione w strukturę naszych naturalnych obdarowań i okoliczności zarówno naszej osobistej, jak i społecznej historii, która jest naszym udziałem.
12. Powołanie chrześcijańskie jest zaproszeniem do tego, by człowiek *ponownie uporządkował* swoje życie, umieszczając Jezusa w jego centrum. W chrześcijańskim powołaniu odnajdujemy inspirację do tego, by wybrać nowy styl życia, odnajdujemy siłę by nie ustawać i radość by ogłaszać Dobrą Nowinę ubogim¹², by kochać i wybaczać.
13. **W przypadku dorosłych**, którzy mają już określone swoje życie rodzinne i zawodowe, pytanie jak podążać za Jezusem wpłynie, przede wszystkim, na *sposób, w jaki wypełniają swoje zobowiązania* a w konsekwencji do stopniowego, acz gruntownego przekształcenia ich relacji z innymi, ich stosunku do rzeczy materialnych i do samego siebie. W języku Ignacego, odpowiedź na to pytanie prowadzi *do wprowadzenia poprawek lub zreformowania swojego życia*.

⁷ "W Nim [w Chrystusie] bowiem wybrał nas przed założeniem świata (...). Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa" (Ef 1, 4-5)

⁸ Mt 5, 3-12

⁹ "...przez poznanie Jego [Chrystusa]: zarówno mocy Jego zmartwychwstania, jak i udziału w Jego cierpieniach – w nadziei, że upodabniając się do Jego śmierci, dojdę jakoś do pełnego powstania z martwych." (Flp 3, 10-11)

¹⁰ "...nazwałem was przyjaciółmi, albowiem oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca. Nie wyście mnie wybrali, ale ja was wybrałem..."
(J 15, 15-16)

¹¹ "Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam" (J 20, 21)

¹² Łk 4, 14-21

14. **W przypadku młodych ludzi**, którzy jeszcze nie sprecyzowali jasno kim chcą zostać i co robić, pytanie jak podążać za Jezusem nie tylko doprowadza ich do nowego *sposobu życia*, ale także pomoże im w wolności podjąć decyzje dotyczące ich *życiowych wyborów* (założenie rodziny, celibat, kapłaństwo czy życie zakonne, zawód).
15. Powołanie jest nierozzerwalnie związane z misją. Kiedy Chrześcijanin pogłębia swoje więzy przyjaźni z Panem, Pan powierza mu misję do wypełnienia. Powołanie zaczyna się od momentu wkroczenia Boga do jego życia i wymaga czasu, by przekształcić jego serce, związując je całkowicie z Chrystusem. Misja powierzona przez Chrystusa jest głębokim, stałym i rosnącym pragnieniem wynikającym z tej więzi¹³
16. Członkowie WŹCH rozpoznają swoje osobiste powołanie w Kościele w tej szczególnej formie Chrześcijańskiego życia. Szczególne powołanie członków WŹCH jest ściśle związane z rozeznawaniem ich apostołskiej misji, to znaczy, rodzaju posługi, którą pełnić ma każdy Chrześcijanin, aby zanieść światu Ewangelię.

3. SZCZEGÓLNE POWOŁANIE WŹCH

17. Powołanie WŹCH nadaje specyfikę uniwersalnemu Chrześcijańskiemu powołaniu co wyraża poprzez trzy główne cechy:

3.1. Powołanie Ignacjańskie

18. Charyzmat i duchowość WŹCH mają charakter ignacjański. Tak więc, Ćwiczenia Duchowe Św. Ignacego są zarówno specyficznym źródłem tego charyzmatu, jak i charakterystycznym narzędziem duchowości WŹCH¹⁴.
19. Zasady Ogólne podkreślają ignacjański charakter WŹCH poprzez używanie w tekście zwrotów, odnoszących się do doświadczenia *Ćwiczeń* lub do ignacjańskiego charyzmatu. Uwydatniają centralną rolę Jezusa Chrystusa. Ich jasne odniesienia do ignacjańskich początków działalności WŹCH i waga *apostołskiego rozeznawania* w otwieraniu się na najpilniejsze i najbardziej uniwersalne powołania Pana świadczą o tym, że rozeznawanie ma stać się normalnym sposobem podejmowania decyzji.
20. Sposób życia WŹCH jest kształtowany przez cechy *Ignacjańskiej Chrystologii*: surowe i proste, w solidarności z biednymi i żyjącymi na marginesie społeczeństwa, integrujące kontemplację i działanie, we wszystkich rzeczach żyjąc życiem pełnym miłości i posługi w Kościele, zawsze w duchu rozeznawania. Ta Ignacjańska Chrystologia wyrasta z kontemplacji Wcielenia, objawiającego misję Chrystusa. Wynika ona z kontemplacji Tego, który został posłany przez Ojca, by zbawić świat, który osobiście wybiera i powołuje do współpracy tych, których chce spośród wszystkich, którzy uważają się za słabych i grzeszników. Wypływa ona z naśladowania Jezusa, Wiecznego Króla, który ogołocił samego siebie¹⁵ by żyć w ubóstwie i poniżeniu, jednocząc się z Nim w Jego męce i zmartwychwstaniu, kiedy moc Ducha kształtuje Kościół jako Ciało Chrystusa.
21. Duchowość Ignacjańska wyjaśnia także *Maryjny charakter* charyzmatu WŹCH. Rola Maryi we Wspólnocie to, w efekcie, ta sama rola, jaką odgrywa w Ćwiczeniach i duchowym doświadczeniu Ignacego. Matka Jezusa jest nieustannie obecna przy boku swego Syna, będąc pośredniczką i natchnieniem, wzorem odpowiadania na wołanie Jezusa i współdziałania z Nim w Jego misji.

¹³ "I ustanowił Dwunastu, aby Mu towarzyszyli, by mógł wysłać ich na głoszenie nauki..." (Mk 3,14)

¹⁴ "Nasze powołanie wzywa nas do życia tą duchowością, która otwiera nas i czyni nas gotowymi do robienia wszystkiego, czego pragnie Bóg w każdej konkretnej sytuacji naszego codziennego życia" (Zasady Ogólne 5)

¹⁵ List do Filipian 2, 7

22. W świetle podstawowego doświadczenia Ćwiczeń, WŻCH ma swoją wizję integracji wiary i życia we wszystkich wymiarach: osobistym, społecznym, zawodowym, politycznym i eklezjalnym.
23. Duchowość Ćwiczeń umacnia znamieny charakter tego Chrześcijańskiego powołania
24. ▶ Ignacjańskie *magis* kieruje styl naszej odpowiedzi w stronę uniwersalnego powołania do świętości, szukając “większej chwały Bożej” przez bliższe podążanie za Chrystusem¹⁶ poprzez “ofiary wyższej wartości i wagi”¹⁷.
25. ▶ Ponadto, Chrystus objawia Siebie w Ignacjańskiej Duchowości jako “człowiek dla innych”, a naśladowanie Go oznacza ofiarowanie siebie na służbę braciom i siostram: wyraźnie *apostolski* sposób rozumienia Bożego Panowania. Członkowie WŻCH to chrześcijanie, którzy “pragną podążać za Jezusem w bliższy sposób i pracować wraz z Nim w budowaniu Królestwa”¹⁸.
26. ▶ W końcu, Ćwiczenia, a stąd i nasza duchowość podkreślają *eklezjalny charakter* apostolskiej posługi. Jeżeli misja jest otrzymana od Chrystusa, tym bardziej uczestniczy w niej Kościół. “*Jedność z Chrystusem prowadzi do jedności z Kościołem, gdzie Chrystus tu i teraz kontynuuje Swoją misję zbawienia*”.¹⁹
27. Ignacjański charakter WŻCH²⁰ i stylu życia jej członków znajduje wyraz w regularnym praktykowaniu Ignacjańskiej drogi modlitwy, rachunku sumienia, rewizji i apostolskiego rozeznawania (osobistego i wspólnotowego), a także w częstym uczestnictwie w sakramentach.

3.2. Powołanie wspólnotowe²¹

28. Członkowie WŻCH przeżywają Duchowość Ignacjańską we wspólnocie. Pomoc braci i sióstr dzielących z nami to samo powołanie jest niezbędna dla naszego wzrostu we wierności naszemu powołaniu i misji. Ponadto, wspólnota sama w sobie jest elementem składowym apostolskiego świadectwa WŻCH.
29. “*Ażeby bardziej efektywnie przygotować naszych członków do apostolskiego świadectwa i posługi w środowisku, w którym przebywają na co dzień, formujemy wspólnoty z tych, którzy bardzo pragną całkowicie złączyć swoje ludzkie życie z wiarą chrześcijańską zgodnie z naszym charyzmatem*”.²²

3.3. Powołanie Świeckich

30. W Zasadach Ogólnych, WŻCH jest określona jako stowarzyszenie nie świeckich, ale wiernych: “*Naszą wspólnotę tworzą Chrześcijanie: mężczyźni i kobiety, dorośli i młodzi ludzie, ze wszystkich grup społecznych...*”²³

¹⁶ Zasady Ogólne (ZO) 4

¹⁷ Ćwiczenia Duchowe (ĆD) 97, 104, itp.

¹⁸ Zasady Ogólne 4

¹⁹ Zasady Ogólne 6

²⁰ Ignacjańskie dziedzictwo można porównać do wspaniałego drzewa zasadzonego w ogrodzie Kościoła. Głównym konarem jest niewątpliwie Towarzystwo Jezusowe, ale *droga ignacjańska* nie jest synonimem słowa *Jezuici*. Z duchowości Ćwiczeń korzystają także inne zakonne i świeckie grupy, z których każda we właściwy sobie sposób wyraża tę lub inną cechę ignacjańskiego charyzmatu. Właśnie wśród tych grup specjalne miejsce należy się Kongregacjom Mariańskim, które były poprzedniczkami WŻCH.

²¹ Ten wymiar powołania WŻCH jest szczegółowo opisany w części (nr 125-163)

²² Zasady Ogólne 4

²³ Zasady Ogólne 4

31. Z dojrzałością właściwą Stałemu Przymierz, powołanie WŹCH, ze swoimi celami i cechami, ma szczególnie charakter świecki: *“Pragniemy osiągnąć jedność życia w odpowiedzi na wołanie Chrystusa ze świata, w którym żyjemy”*.²⁴

4. PROFIL CZŁONKA WŹCH

32. Powołanie WŹCH zakłada pewne warunki, szczególnie te wymagane do odbycia Ćwiczeń Duchowych. Zdolność ta jest rozpoznawana w tych cechach, które pozwalają danej osobie spotkać Boga. Nie chodzi tu o coś już osiągniętego, jak potencjał. Aby wskazać na taką zdolność Św. Ignacy używa określenia *“tener subiecto”*. *Tener subiecto* ma znaczenie dynamiczne: osoba stopniowo staje się *“subiecto”* (chętna/gotowa) lub, przeciwnie, niechętna; możemy poruszać się wprzód i w tył, ale nigdy nie jesteśmy statyczni, nigdy nie pozostajemy na tym samym miejscu.
33. Uwagi do ćwiczeń²⁵ dają też obraz ich dorosłego uczestnika. Ten obraz jest czasami punktem, z którego wychodzimy, a czasami punktem, do którego dochodzimy. Ignacy stawia minimalne warunki niezbędne do tego, by podjąć się tej przygody, a mówiąc pełniej, rezultatów jej podjęcia. Innymi słowy, charakterystyczne rysy, które określają odpowiednią osobę, muszą w jakiś sposób być obecne na początku. Ignacy dopasowywał Ćwiczenia do każdego indywidualnie, ale jednocześnie zalecał, by kwestia wyboru osoby nie w każdym przypadku dokonywała się na oślep. Dla określania zarówno uczestnika, jak i warunków wymaganych do podjęcia Ćwiczeń Duchowych, Ignacy zakłada, że ktokolwiek chce mieć to doświadczenie, pragnie przede wszystkim *“kochać i służyć Boskiemu Majestatowi”*.²⁶ To są także cechy wyróżniające osobę, która jest najbardziej odpowiednia do tego, by stać się członkiem WŹCH.
34. Warunki, które muszą być w pewien sposób obecne na początku ignacjańskiej drogi duchowej, można podzielić na dwie kategorie cech osobowych, tj. widzianych z perspektywy tylko ludzkiej i związanych z doświadczeniem Boga.

²⁴ Zasady Ogólne 4. W 1946 r. Papież Pius XII powiedział: *“Wierni, a dokładnie świeccy wierni, znajdują się na linii frontu życia Kościoła, dla nich Kościół jest podstawą ożywienia życia społeczeństwa. Dlatego też, oni, w szczególności, powinni mieć do końca jasną świadomość nie tylko przynależności do Kościoła, ale także świadomość bycia Kościołem”* (AAS 38, 1946, str.149)

Sobór Watykański Drugi podejmuje ten temat w sposób następujący: *“Świecki charakter jest właściwy i w sposób szczególny przynależy świeckim... Jednak świeccy, przez swoje powołanie, szukają Królestwa Bożego przez angażowanie się w sprawy doczesne i porządkowanie ich zgodnie z planem Bożym. Oni żyją w świecie, to znaczy, są zaangażowane w każde świeckie zajęcie czy zawód. Żyją w zwykłych warunkach rodzinnych i społecznych, z których utkana jest pajęczyna ich życia. Bóg powołuje ich w tych miejscach, by przez doskonalenie wypełniania swych funkcji i prowadzenia przez ducha ewangelii, mogli pracować dla uświęcania świata na zasadzie zaczynu. W ten sposób mogą ogłaszać innym Chrystusa, szczególnie przez świadectwo życia lśniącego wiarą, nadzieją i miłosierdziem. Świeccy zaangażowani są we wszelkiego rodzaju sprawy doczesne. Stąd, ich specjalne zadanie – oświecać i organizować te sprawy w taki sposób, by mogły być zawsze zaczęte, rozwinięte i utrzymane według woli Chrystusa, na chwałę Stwórcy i Odkupiciela.”*(LG 31)

Natomiast papież Jan Paweł II napisał: *“Świat staje się miejscem i środkiem dla świeckich wiernych, w którym i przez który mogą wypełniać swoje Chrześcijańskie powołanie, ponieważ świat sam w sobie jest przeznaczony do tego by wychwalać Boga Ojca w Chrystusie. Sobór jest w stanie wskazać właściwy i szczególny sens Bożego powołania, skierowanego do świeckich wiernych. Nie są oni powołani do tego, by porzucić pozycję, jaką mają w świecie... przeciwnie, [chrzest] powierza im powołanie, które dokładnie dotyczy ich sytuacji w świecie... Stąd, dla wiernych świeckich, obecność i działanie w świecie nie jest tylko antropologiczną i socjologiczną rzeczywistością, ale także, w szczególny sposób, rzeczywistością teologiczną i eklezjalną.”* (*Christifideles Laici* 15)

²⁵ ĆD 1-20.

²⁶ ĆD 233.

35. Widziane z ludzkiej perspektywy:

- osoba *zdolna stawić czoła rzeczywistości*, wrażliwa na społeczne i polityczne problemy świata, w którym żyje, zdolna do komunikowania się z innymi i do świadczenia w znaczący sposób posługi wobec innych,
- *posiadająca silne pragnienie* do tego, by prowadzić dynamiczne, pełne pasji życie, nawet jeżeli te ideały są, przynajmniej na krótką metę, przemieszane z osobistymi ambicjami;
- *nie usatysfakcjonowana* swoim własnym małym światkiem, ale gotowa modyfikować swój punkt widzenia i styl życia.

36. Związane z doświadczeniem Boga:

- osoba *poruszona pragnieniem*²⁷ spotkania i podążania za Jezusem²⁸
- *zakochana w Jezusie i Jego misji*, tęskniąca za głębszą osobistą relacją z Nim, która to relacja przekierkuje i poprawi, jeśli to konieczne potrzeby i aspiracje danej osoby oraz uzdrowi rany i słabości;
- *świadoma bycia grzesznikiem*, choć umiłowana i wybrana przez Chrystusa;
- *otwarta na potrzeby innych*, gotowa im służyć i złączyć się z tymi, którzy pragną budować świat bardziej ludzki i bardziej Boży.
- *świadoma bycia odpowiedzialnym członkiem Kościoła*, identyfikująca się z jego przesłaniem i zaangażowana w jego misję.

5. SZUKANIE I ODNAJDYWANIE SWOJEGO OSOBISTEGO POWOŁANIA W WŻCH

37. *Formacja świeckich powinna umożliwić im jak najpełniejsze odkrycie swego powołania i jak najgłębszą gotowość do tego, aby żyć tak, by wypełnić swoją misję.*²⁹

38. W procesie odkrywania tego, czy dana osoba ma powołanie do WŻCH, dwie rzeczy muszą zostać wzięte pod uwagę. Po pierwsze, czy osoba pragnąca żyć tym powołaniem, posiada odpowiednie predyspozycje. Po drugie, jeżeli posiada, to jak mogą zostać one wzmocnione i jak można pomóc tej osobie rozpoznać to, że Bóg powołuje ją do przyjęcia drogi życia WŻCH. Te elementy procesu formacji WŻCH w powiązaniu z powołaniem są oparte głównie na Ćwiczeniach Duchowych.³⁰

²⁷ Pragnienia są bardzo ważne dla Św. Ignacego. Dla niego bycie człowiekiem oznacza zdolność posiadania pragnień. Dla Ignacego, zdolność danej osoby do wzrastania w świętości i przynoszenia owocu apostołskiej pracy zależy od siły jej pragnienia.. Dla św. Ignacego pragnienie stanowi siłę napędową życia, które uzdalnia osobę do tego by pragnąć, marzyć, działać i kochać. Człowiek jest kimś, kto posiada pragnienie sprawiedliwości, pokoju i miłości: pragnienie Boga. Im bardziej człowiek pielęgnuje swoją wewnętrzną zdolność do posiadania pragnień, ty, bardziej jest on przygotowany do bycia napełnionym przez Boga. Stąd, dla św. Ignacego, ci, którzy posiadają silne pragnienia, chociażby wciąż byli grzesznikami, są odpowiednimi osobami do podjęcia Ćwiczeń. Dla Ignacego, duchowe życie nie polega na przestrzeganiu zasad i wskazówek, ale na posiadaniu pragnień, które Bóg może pielęgnować i wypełniać.

²⁸ Konstytucje 102

²⁹ *Christifideles Laici* 58.

³⁰ Celem Ćwiczeń jest: “przezwyćżyć samego siebie i uporządkować swoje życie” (CD 21); “badać i poszukiwać w jakim rodzaju i w jakim stanie życia Boski Majestat pragnie, aby Mu służyć” (CD 135); są one szkołą uczącą nas słuchać wołania Bożego i pomagającą na nie odpowiedzieć, czyniącą nas coraz bardziej gotowymi do ciągłego słuchania Bożego głosu, przekształcającą nasze całe życie na wspianiałomyślną odpowiedź dla Pana, który nas powołuje i posyła. Ćwiczenia przygotowują nas do życia związanego z powołaniem i odpowiadaniem na nie.

5.1. Kluczowa rola Ćwiczeń Duchowych w rozeznawaniu powołania

39. Rozeznanie szczególnego powołania do WŻCH dokonuje się głównie podczas Ćwiczeń Duchowych, gdzie oprócz podstawowych perspektyw determinujących wybór chrześcijańskiej drogi życia, można odnaleźć etapy rozeznawania powołania.
40. Ćwiczenia Duchowe są zasadnicze i niezbędne do tego, by żyć powołaniem WŻCH. Są one *“źródłem i charakterystycznym narzędziem naszej duchowości”*.³¹ Stąd, bez doświadczenia Ćwiczeń, nie możemy zrozumieć, a tym bardziej żyć powołaniem WŻCH.
41. We wstępie do Ćwiczeń, św. Ignacy definiuje co rozumie pod pojęciem metody, którą Bóg w nim zainspirował i dzięki której mógł pomóc wielu: *“...pod pojęciem Ćwiczeń Duchowych rozumie się każdy sposób badania swojego sumienia (odprawiania rachunku sumienia), medytowania, kontemplacji, modlitwy na głos i w myślach, a także spełniania innych duchowych praktyk (działań), jak będzie to opisane później.”*³²
42. Dla św. Ignacego Ćwiczenia to różne sposoby na to, by ćwiczyć ducha. Uzasadnia to, mówiąc: *“Tak jak wędrówka, spacerowanie, bieganie są ćwiczeniami dla ciała, tak Ćwiczenia Duchowe to nazwa, pod którą rozumieć można każdy sposób przygotowywania i usposobienia naszej duszy do tego, by wyzbyła się wszystkich nieuporządkowanych przywiązań; tak, gdy się ich pozbędzie, by mogła szukać i odnajdywać Bożą Wolę w takim uporządkowaniu swego życia, aby służyło dla dobra i zbawienia duszy.”*
43. Dlatego, dla św. Ignacego jasne jest to, że tak jak ciało, nie ćwiczone w odpowiednim stopniu, traci swoją zwinność i ruchliwość, tak samo i duch – potrzebuje ćwiczeń by dać z siebie, co najlepsze i zaspokoić swoją głęboką tęsknotę za napełnieniem.
44. WŻCH, wierna swej inspiracji duchowej, pragnie, by jej członkowie byli zwinni w duchu, ciągle ćwiczący się w słuchaniu Bożego wezwania i odpowiadający na nie natychmiastowo całym swym jestestwem.
45. Doświadczenie całości Duchowych Ćwiczeń, wymaga, według św. Ignacego, około miesiąca, spędzonego w ciszy, rozmawiając tylko z przewodnikiem lub duchowym towarzyszem. W takim kontekście, możliwe jest dla uczestnika doświadczenie, proponowanych przez św. Ignacego, różnych sposobów modlitwy, badania samego siebie i kontemplacji, przemyśleń i wyciągania “korzyści”, a w końcu – uwrażliwienia na to, czego oczekuje Bóg w kwestii powołania i apostołskiej działalności.
46. W ciągu czterech tygodni Ćwiczeń, stanąwszy jako grzesznik w obliczu miłującego Boga, uczestnik podąża za osobą Jezusa Chrystusa, z którym wzrasta w zażyłości, gotowy naśladować Jezusa, w tym jaki jest i co czyni, akceptując wszystkie tego konsekwencje.
47. Już w czasach św. Ignacego, a tym bardziej we współczesnych okolicznościach życia, często nie jest możliwym, szczególnie dla osób świeckich, uczestniczenie w Ćwiczeniach przez trzydzieści dni. Z tego powodu Ćwiczenia mogą być dostosowane do różnych uwarunkowań każdej osoby, podzielone na krótsze etapy lub odbywające się w trakcie codziennego życia, ale bez opuszczenia żadnego z etapów ignacjańskiego procesu. Dawane w ten sposób mogą również być prawdziwie ignacjańskim doświadczeniem.
48. Po przeżyciu Ćwiczeń Duchowych, ich głównym owocem staje nowy styl życia. Doświadczenie bliskości z osobą Jezusa i Jego drogą życia, uczenie się rozeznawania poruszeń Ducha w codziennym życiu oraz stawania się “komtemplatywnym w działaniu”

³¹ Zasady Ogólne 5

³² ĆD 1.

–wszystko to przekształca styl życia człowieka, sprawiając, że on i jego działanie stają się bliższe pragnieniom Pana, zmierzającym ku temu, by utwierdzać Jego panowanie.

49. WŹCH ma nadzieję, że jej członkowie to ludzie modlitwy, zdolni do wsłuchiwania się w pragnienia Pana, zdolni do tego by spośród wielu życiowych powołań, wybrać to, które będzie najbardziej odpowiednie dla umacniania Bożego panowania. Z tego względu, WŹCH stawia do ich dyspozycji szkołę Ćwiczeń Duchowych, które według listu Ignacego do Manuela Miona są: *“najlepszą rzeczą, jaką byłem w stanie wymyślić, doświadczyć i zrozumieć w tym życiu po to, by pomóc ludziom, aby dawali z siebie jak najwięcej, a także by przynosili pożytek i pomoc innym.”*³³
50. Ćwiczenia Duchowe nie mogą być traktowane przez członków WŹCH jako opcja, co można przejść lub nie, czy jako doświadczenie jednorazowe, które raz przeżyte, należy do przeszłości. Są one podstawą, ożywiającym doświadczeniem istotnym dla samego powołania. Doświadczeniem, do którego należy zawsze wracać, i którego wpływ na każdą osobę powinien być wciąż pielęgnowany i odnawiany.
51. Ćwiczenia nie są doświadczeniem, dzięki któremu życie apostołskie osiąga swój punkt kulminacyjny; są one raczej doświadczeniem inicjalnym, a zarazem decydującym o osobistym apostołskim wyborze, który będzie realizowany przez resztę życia.

5.1.1. Poziomy Bożego powołania

• OJCOWSKIE powołanie do życia: łaska bycia człowiekiem

52. Kiedy Ojciec stwarza nas, powołuje nas, mężczyzn i kobiety, do tego, by żyć na obraz i podobieństwo Boże³⁴, do tego, byśmy byli płodni i rozmnażali się, abyśmy zapełnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną i rozpoznali dobro, które leży u podłoża wszystkich rzeczy. Nowy Testament objawia godność człowieka, który stworzony w Chrystusie, jest powołany do życia Bożego w jedności z Ojcem, przez Syna, w Duchu miłości.
53. *Zasada i Fundament* przypominają nam, że jesteśmy powołani do dialogu, rozpoznając dary i obecność Bożą we wszystkim – czy w zdrowiu czy w chorobie, w bogactwie czy w ubóstwie – i do odpowiadania, jak Jezus, z chwałą, czcią i służbą.³⁵
54. *Pierwszy Tydzień* prowadzi nas do tego by stanąć w obliczu zarówno Bożego planu dla nas, jak i rzeczywistości grzechu i śmierci, a także znamienych cech naszego osobistego i wspólnotowego życia. W Dialogu Miłosierdzia rozpoznajemy i pokornie uznajemy naszą grzeszność, aby później, pełni zaufania i wdzięczności, przyjąć przebaczenie Boże, które zbawia nas przez Jezusa Chrystusa. Doświadczenie miłości Chrystusa, który umarł na krzyżu, by dać nam nowe życie w Jego Duchu, zachęca uczestników by zadali sobie pytanie: *“Co ja mogę zrobić dla Chrystusa?”* i kontynuowali to do Drugiego Tygodnia.
55. Każdego dnia rozwijamy nasz życiowy dialog poprzez *rachunek sumienia*, w którym uznajemy dobrodziejstwa otrzymane dzięki rzeczom, ludziom, wydarzeniom.³⁶ Jest to sposób życia dzień po dniu Kontemplacją Pomocną do Uzyskania Miłości, która zmusza nas do poszukiwania: *“wewnętrznego poznania tyłu i tak wielkich dóbr otrzymanych (od Boga), aby... móc we wszystkim miłować jego Boski Majestat i służyć Mu”*.³⁷

³³ 16 listopad 1536 r.

³⁴ Rdz 1, 26-30

³⁵ ĆD 23.

³⁶ ĆD 43.

³⁷ ĆD 233-234.

• JEZUS CHRYSYDUS powołuje nas do tego, by być z Nim i naśladować Go

56. Doświadczenie bycia zbawionym przez Jezusa i uwolnionym od niewoli grzechu³⁸, wzbudza w nas pragnienia całkowitego oddania się na Jego służbę i słuchania Jego wołania zapraszającego do pracy z Nim w umacnianiu Jego Panowania.³⁹ Faktycznie, wieczny Król wzywa nas, abyśmy pozostali i pracowali z Nim, podążali za Nim w Jego cierpieniu i w Jego chwale. Bycie z Jezusem i praca z Nim w budowaniu Jego Królestwa to jedyny i niepodzielny wybór. Podążanie za Panem oznacza pragnienie poznawania Go lepiej, kochania Go bardziej i podążania za Nim bliżej w Jego misji.⁴⁰ To jest cel wszystkich Kontemplacji w Ćwiczeniach Duchowych.
57. Ten wybór Chrystusa i pracy z Nim dla Jego Panowania, w Ignacjańskiej Duchowości, oznacza wybór Chrystusa w pełni. Znać, kochać i służyć Jego braciom i siostram oznacza kochać bardziej i bliżej podążać za Chrystusem, który jest “prawdziwym życiem”.⁴¹ Oznacza to także wywyższanie Go i przyczynianie się do pojednania wszystkiego z Nim i w Nim, tak, aby Ojciec był wszystkim we wszystkich.⁴²
58. WŹCH jest całkowicie przepelniona pragnieniem podążania za Jezusem Chrystusem i coraz bliższego współdziałania z Nim dla umacniania Jego Panowania.⁴³

• DUCH ŚWIĘTY porusza nas do większej wierności w podążaniu za Chrystusem

59. Ignacy był nauczycielem, który uczył się z doświadczenia. Jego Duchowość nie jest oparta na abstrakcyjnych zasadach doskonałości, ale na konkretności Boga, bliskiego i transcendentnego, którego doświadczamy w życiu. Ci, którzy odbywają Ćwiczenia, muszą się przygotować do podjęcia najważniejszej decyzji, “znalezienia takiego stanu życia, który Bóg nam proponuje”⁴⁴, używając bardzo konkretnej metodologii kontemplowania życia Chrystusa, w tym samym czasie będąc uważnymi i czujnymi na swoje własne uczucia i wewnętrzne poruszenia, przez które Duch Św. mówi do nich i ich porusza.
60. Doznawanie pocieszeń i strapiień, i rozeznawanie różnych duchów⁴⁵ odgrywa fundamentalną rolę w ignacjańskich wyborach. Rozmyślenia i Reguły poświęcone dokonywaniu wyboru⁴⁶ skierowane są na wyjaśnianie tych doświadczeń, prowadząc przez to do rozeznawania. Jest ono zawsze związane z bieżącymi doświadczeniami, a nie z

³⁸ ĆD 53. Pierwszy tydzień Ćwiczeń jest zwykle nazywany “tygodniem grzechu”. Było by właściwiej nazwać go “tygodniem miłosierdzia”. W rzeczywistości, pierwszy tydzień jest skoncentrowany na doświadczeniu Boga jako Zbawiciela i Odkupiciela, i spojrzeniu na siebie jako na kogoś, kto zgrzeszył i zostało mu przebaczone. To objawienie przychodzi w osobie ukrzyżowanego Chrystusa (ĆD 53). Stojąc przed Nim, Ignacy uczy nas zadawać pytania: Co zrobiłem? Co robię? Co będę robił dla Chrystusa? Dla tych, którzy byli zagubieni i zamknięci w ciemnej otchłani jaźni, zbawienie jest drogą wyjścia poza swojego ja, podróżą w kierunku innych. Grzech, w którym się zagubiliśmy, do którego byliśmy przykuci, teraz rozbrzmiewa jako ofiara wolności i zbawienia, wołanie Wiecznego Króla. Odpowiedź na to, przepelniona nie tylko oceną i rozsądkiem, ale całkowitym oddaniem, jest drogą do stawania się wolnym.

³⁹ ĆD 95.

⁴⁰ ĆD 104.

⁴¹ ĆD 139.

⁴² 1 Kor 15, 28

⁴³ Zasady Ogólne 4.

⁴⁴ ĆD 135

⁴⁵ ĆD 176.

⁴⁶ ĆD 135-168; 169-189.

abstrakcyjnymi życzeniami. Ignacy jest usatysfakcjonowany, gdy *“bez żadnego pośrednika, Stwórca może bezpośrednio działać ze swoim stworzeniem a stworzenie – ze swoim Stwórcą i Panem”*.⁴⁷

5.1.2. Etapy rozeznawania powołania

61. Ignacy mówi o dokonywaniu rozsądnego i dobrego **“wyboru stylu życia i stanu”**. Ten wybór powinien być naszą wolną i wspaniałomyślną odpowiedzią na “powołujące wołanie” Boga. Ignacy pokazuje nam w jaki sposób mamy oddawać się do dyspozycji wewnątrznie, słuchać wołania Pana i jak zachowywać się zależnie od sposobu, w jaki Bóg daje się słyszeć.
62. Możemy rozróżnić dwa cele:
- rozeznawanie “stanu życia”: życie świeckie (w WZCH lub gdzie indziej), kapłaństwo lub życie zakonne.
 - rozeznawanie “stylu życia”⁴⁸. Kluczowym elementem w tym rozeznawaniu jest relacja pomiędzy daną osobą, a kontekstem środowisk, w których żyje, tj.: rodzina, przyjaciele, wspólnota, studia, praca... Nie każdy kontekst jest właściwy dla osobistego wzrostu, ani dla wzrostu w wolności, potrzebnego do tego, by rozeznaczyć styl życia. Konieczne jest, by ułatwić to rozeznaczenie, zawężając je do wyboru spośród stylów życia umożliwiających rozwój. Często, rozwój przekształca się w stagnację z powodu braku troski na pierwszych etapach.
63. Rozeznawanie powołania jest procesem, podzielonym na etapy, które warto przechodzić i rozumieć. Te etapy nie są liniowe, ale następuje pomiędzy nimi dynamiczny ruch łaski i wolności.
64. Po pierwsze, powinniśmy mieć właściwe *usposobienie*, poprzez przyjmowanie właściwych duchowych postaw, które są warunkiem dokonania dobrego wyboru:
- ♦ Przyjmowanie kryteriów Chrystusa⁴⁹
 - ♦ Podejmowanie decyzji zgodnie z wolą Bożą⁵⁰
 - ♦ Skoncentrowanie naszych uczuć na Bogu, poprzez umiłowanie Jezusa wolnym i gorącym sercem:
65. • w “pierwszym rodzaju (stopniu) pokory”, dokonując podstawowego wyboru: *“...że we wszystkim będę posłuszny prawu Bożemu, tak dalece, że choćby wchodziłoby w grę moje własne życie na tej ziemi, nawet nie brałbym pod rozwagę przekroczenia takiego przykazania... które by mnie obowiązywało pod grzechem śmiertelnym”*⁵¹
66. • w “drugim rodzaju (stopniu) pokory”, czując się oddzielnym i wolnym w stosunku do wszystkich rzeczy stworzonych, do tego stopnia, że w żadnym razie nie jestem stanie wyobrazić sobie popełnienia grzechu powszedniego, wyrażającego się w świadomym opieraniu się Bożemu powołaniu nawet w małej rzeczy.⁵²

⁴⁷ ĆD 15.

⁴⁸ ĆD 189.

⁴⁹ Dwa Sztandary (ĆD 136-148)

⁵⁰ Trzy pary ludzi (ĆD 149-157)

⁵¹ ĆD 165.

⁵² ĆD 166.

67. • w “trzecim rodzaju (stopniu) pokory”, poszukując *magis*, coraz bardziej identyfikując się z Duchem ubogiego i poniżonego Chrystusa.⁵³

68. Z drugiej strony, musimy uważnie szukać objawienia się woli Pana:

- ♦ poprzez zastanawianie się, w Jego obecności, nad celami wyboru, a także nad korzyściami i wadami każdego wyboru w świetle wiary;
- ♦ poprzez pozostanie czujnym na poruszenia różnych duchów i ich skutki (pocieszenia i srapienia) dla rozeznania drogi, w kierunku której Bóg nas pociąga,
- ♦ poprzez żarliwą modlitwę do Pana o poznanie Jego woli

5.1.3 Przygotowanie i potwierdzenie wyboru dokonanego w czasie Ćwiczeń Duchowych

69. Według tradycji ignacjańskiej, Ćwiczenia Duchowe stanowią najlepszy czas dla rozeznawania naszego powołania. Ignacy rozumiał, że nie możemy odbyć Ćwiczeń, z zamiarem dokonania wyboru co do naszego stanu, bez dobrego przygotowania. Przygotowanie może trwać przez rozsądny okres czasu, ale nie powinno przeciągać się tak, żeby dokonanie wyboru nie stało się już niemożliwe. Chociaż, Trzeci i Czwarty tydzień Ćwiczeń są już czasem potwierdzania wyboru dokonanego w drugim tygodniu, dobrze jest mieć czas potrzebny do potwierdzenia i wyraźniejszego zobaczenia powołania Pana, przez to, co dzieje się z nami wewnątrz i zewnątrz w kontakcie ze światem.

70. W okresie przygotowawczym, jak i w okresie potwierdzającym nasz wybór, Ignacy zachęca nas do stawania w różnych sytuacjach, które on nazywa doświadczeniami i próbami, a także do tego, by w tym wszystkim mieć duchowe wsparcie ze strony kogoś, kto może pomóc nam w rozeznaniu powołania Pana.

5.2. Sens prób i doświadczeń

71. Jako przygotowanie do Ćwiczeń związanych z dokonaniem wyboru, te doświadczenia są nie tylko prawdziwą posługą, ale mogą one, przede wszystkim, stworzyć danej osobie korzystne warunki do stawania się świadomą nowych wezwań Pana. Jako przygotowanie i potwierdzenie wyboru, ważne jest, aby zwrócić uwagę na duchowe poruszenia i ich rezultaty, jak sugeruje św. Ignacy *po raz drugi* dla dokonania dobrego wyboru.⁵⁴

72. W tych doświadczeniach, które mogą poruszyć nas głęboko⁵⁵, pragniemy stawać się wrażliwymi na wolę Pana, zarówno we wspólnocie, jak i przez wspólnotę. Ta wrażliwość przygotowuje nas, a jej konsekwencje umacniają nas w wyborze, którego dokonaliśmy.

73. Niektóre możliwe obszary doświadczeń:

- Doświadczenie otwarcia się na świat cierpienia i ubóstwa,
- Uczestniczenie w apostołskich działaniach i posłudze w sytuacjach, które różnią się od tych codziennych, bezpiecznych sytuacji, abyśmy mogli zobaczyć swój charakter i słabości, a przede wszystkim – nauczyli się żyć, dając siebie w darze.
- Podejmowanie studiów i programów formacyjnych z czystym zamiarem apostołskim: by “pomóc duszom...”

⁵³ ĆD 167.

⁵⁴ ĆD 176.

⁵⁵ “wewnętrzne odczuwanie i smakowanie rzeczy” (ĆD 2).

- Szkoła modlitwy jako przygotowanie do doświadczenia Ćwiczeń, zaczynająca się duchowym przewodnictwem, uczestnictwem w rekolekcjach i lekkich Ćwiczeniach.
74. Charakter wyboru zależał będzie od etapu rozeznawania powołania, do którego dana osoba dotarła. Stąd, ważne jest, by mieć na uwadze wiek osoby rozeznającej swoje powołanie do WŹCH. Dla dorosłych świeckich, z już określonym stanem życia, zaproponowane doświadczenia będą inne od tych proponowanych młodym ludziom, których rozeznawanie powołania dotyczyć będzie stanu ich życia.

5.3. Prowadzenie duchowe

75. Prowadzenie duchowe nie polega na proszeniu o radę, a tym bardziej na pytaniu co należy robić. Chodzi tu o dzielenie się z kimś naszymi doświadczeniami, aby lepiej słyszeć, co Bóg mówi i czego od nas oczekuje. W szczególnych przypadkach, kierownik duchowy może zaproponować wyjaśnienie lub radę, ale powinny być one raczej wyjątkiem niż regułą. Duchowe prowadzenie jest niezbędną częścią szukania i odnajdywania swego prawdziwego powołania.⁵⁶ Jest szczególnie przydatne przed i po rocznych Ćwiczeniach.

B. DYSPOZYCYJNOŚĆ DLA MISJI

1. ZNACZENIE MISJI

1.1. MISJA JEZUSA⁵⁷

76. W Ewangeliach, szczególnie w Ewangelii św. Jana, Jezus jest przedstawiony jako Ten, który został posłany przez Ojca. Bycie posłanym jest dokładnie tym, co nadaje sens Jego życiu i Jego obecności pomiędzy nami tak, że nie potrafimy zrozumieć osoby Jezusa inaczej jak przez misję, jaką Ojciec Mu powierzył. Z drugiej strony, misja nie była czymś, co należało do Jezusa, ale był to dar, otrzymany od Ojca.⁵⁸
77. Jezus wypełnia Swoją misję w całkowitej Jedności z Ojcem.⁵⁹ Z tego powodu najbardziej intymną rzeczywistością Jezusa jest bycie Synem. Jego życie należy do Ojca, zostało Mu dane przez Ojca.⁶⁰ To jest życie, które on przekazuje ludzkości, dlatego wierzący będą tymi, którzy żyją życiem Syna.⁶¹
78. Misja Jezusa Syna jest tym, co Ojciec Mu powierzył. Jezus wie, że nie jest właścicielem tej misji. On nie przyszedł na ten świat “sam dla Siebie”, ale po to, by przeprowadzić

⁵⁶ Duchowe przewodnictwo zakłada przede wszystkim obustronne zaufanie, które przejawia się w otwartości serca na duchowego przewodnika i wymaga całkowitej dyskrecji. Ważne jest, aby przewodnik odniósł się dokładnie do Adnotacji (ĆD 1-20), by zaznajomić się z procesem duchowego wzrostu i wymaganiami apostołskiego powołania. Istotne jest, by promowane były: sprawiedliwość i dialog międzykulturowy, jako istotne wymiary ewangelizacji, złączone z osobistym życiem.

⁵⁷ Punktem wyjścia dla misji jest relacja z Jezusem. Jezus jest obecny, nie tylko w naszych własnych sercach, ale także w Swoim Ciele, którego komórką jest nasza lokalna grupa WŹCH. Ponadto, On jest obecny w tych, do których jesteśmy posłani – rodzina, przyjaciele, miejsce pracy, szersze grono wspólnoty, szczególnie ci, znajdujący się w potrzebie. Co za tym idzie, misja urzeczywistnia się i dodaje nam energii, gdy trzykrotna obecność Jezusa wzmacnia się i oddziałuje na siebie – Jezus obecny w naszych sercach, Jezus obecny w grupie WŹCH, Jezus obecny w tych, do których jesteśmy posłani.

⁵⁸ “z nieba zstąpiłem nie po to by pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który mnie posłał...” (J 6, 38; J 4, 34; 5, 30; 9, 4-5, 14, 24)

⁵⁹ “A Ten, który mnie posłał, jest ze mną...” (J 8, 29; 3, 35; 17, 7-8; 5, 19)

⁶⁰ “Podobnie jak Ojciec ma życie w sobie, tak również dał Synowi: mieć życie w sobie samym” (J 5,26)

⁶¹ “Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i Ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie” (J 6, 57)

swoją misję, ponieważ Ojciec i On stanowią jedno i żyją w pełnej jedności z Duchem (Bóg jest Trójcą i Jednością).⁶²

79. Dokładnym celem tej misji będzie to, że wszyscy mężczyźni i kobiety, umiłowani przez Ojca, staną się jedno z Trójjedynym Bogiem: już teraz jesteśmy powołani do życia pełnią samego Boga.⁶³ Jezus jest Tym, który przynosi dobrą nowinę, ale i jednocześnie, sam jest tą nowiną.⁶⁴

1.2. MISJA KOŚCIOŁA

80. Kościół jest *“zgrupowaniem wszystkich tych, którzy w wierze patrzą na Jezusa jako na autora zbawienia i źródło jedności i pokoju”, “założony i zbudowany przez Boga, by być widzialnym znakiem tej zbawczej jedności”*.⁶⁵ Kościół jest sakramentem zbawienia w konkretnej historii naszego świata.⁶⁶
81. Dzięki działaniu Ducha Świętego, Kościół reprezentuje ręce i stopy Jezusa Zmartwychwstałego i Żyjącego. Kościół realizuje tę samą misję co Syn, jest sakramentem misji Syna. Kościół, poruszony przez Ducha, wędruje przez historię w kierunku pełni jedności wszystkich w Chrystusie, w tym samym Duchu, w kierunku pełni życia z Ojcem. Gdyby nie misja Syna, Kościół byłby niczym, straciłby swoje znaczenie.⁶⁷

1.3. SAKRAMENTALNY WYMIAR MISJI

82. Jezus jest sakramentem miłości Ojca; Kościół, sakrament Jezusa, jest życiem i zbawieniem dla całej ludzkości. Powołanie Ojca, zrodzone z miłości, jest realizowane i jest skuteczne w Jezusie i Jego misji; powołanie Jezusa, do miłości, jest realizowane i jest skuteczne w Kościele i Jego misji. Owa misja Kościoła rozwija się w misji tych, którzy zostali powołani i zebrani przez miłość Ojca do Kościoła.
83. Chrześcijanin jest osobą ujętą przez miłość Boga. To związanie z Panem (powołanie) przybierze konkretną formę, rozwinie się i będzie skuteczne wtedy, gdy Chrześcijanie otrzymają Ducha i będą posłani – na misję – do świata w Kościele i przez Kościół.
84. W zgodzie ze specyfiką każdego charyzmatu, który powstaje w Chrześcijańskiej wspólnoty, Kościół powierza misję Jezusa wszystkim Chrześcijanom. Aby była to prawdziwie misja, musi być ona wyrażona za pomocą wyraźnych znaków. Misja powierzona przez Ojca jest realizowana przez nas, ciało Jezusa. Misja powierzona przez Jezusa jest realizowana przez członków Kościoła. Misja każdego wierzącego i każdej grupy wierzących, wspólnoty i lokalnego kościoła dokonuje się przez widzialne znaki proporcjonalne (odpowiednie) do każdej sytuacji. Każdy eklezjalny charyzmat będzie wyrażał swoją *“misyjność”* na swój własny specyficzny sposób.⁶⁸
85. Misja oznacza to, że ktoś posyła i że ktoś jest posłany, by wypełnić misję Jezusa w Kościele i przez Kościół.

⁶² J 10, 30, 38; 11,41-42; 13,1-3; 13,9; 14,20; 16,28

⁶³ *“...aby miłość, którą Ty Mnie umiłowales, w nich była I Ja w nich”* (J 17, 21, 24, 26)

⁶⁴ *“Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze mnie”* (J 14, 6)

⁶⁵ Lumen Gentium 9

⁶⁶ LG 1

⁶⁷ J 17, 7

⁶⁸ Charyzmat świeckich stowarzyszeń wyraża się poprzez bycie *posłanym na misję* w drodze wspólnotowego rozeznawania i poprzez konkretne formy działania. Co się tyczy charyzmatu życia zakonnego, wyraża ono swoją misję poprzez rozeznanie związane ze ślubami posłuszeństwa. W obydwu przypadkach, zakłada się poszukiwanie woli Bożej i wypełnianie misji Kościoła.

1.4. PROROCKI WYMIAR MISJI

86. Misja Jezusa jest wyjaśniona i rozumiana na kartach Nowego Testamentu jako misja prorocka. Jezus jest "prorokiem" w całym tego słowa znaczeniu⁶⁹, który przez Swoje słowa i zachowanie (słowo + czyn) wykonuje misję, którą Ojciec Mu powierzył. Misja nie jest tylko sposobem myślenia lub sposobem bycia w świecie, ale przejawia się w *specyficznych czynach*⁷⁰ i *słowach*⁷¹. Apostołowie Jezusa są powołani do tego, by zachowywać się jak prorocy, zgodnie z tym, czego Jezus uczy.⁷²
87. Każdy Chrześcijanin jest poświęcony⁷³ dla misji prorockiej. To jest sens namaszczenia w rycie chrztu.⁷⁴ Duch Święty namaszcza osobę, która jest chrzczona i opieczętowuje ją nie dającą się zetrzeć pieczęcią.⁷⁵ Mając to namaszczenie, Chrześcijanin może powtórzyć słowa Jezusa: "Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana"⁷⁶ Stąd, przez obmycie chrztem i namaszczenie krzyżmem, osoba ochrzczona jest włączona w misję Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela i Mesjasza.⁷⁷

1.5. ŻYCIOWY WYMIAR MISJI

88. Bycie Chrześcijaninem oznacza bycie uczniem i dlatego wiąże się z otrzymaniem misji prorockiej, misji, która ma wiele wymiarów. Czasami, najważniejszą rzeczą jest mówienie o nadziei i znaczeniu życia mężczyznom i kobietom naszego świata, jednakże z pewnością w wielu przypadkach będzie to także oznaczać krytykę i mówienie czegoś na głos bez obaw. To determinuje nasz sposób życia, myślenia, podejmowania życiowych wyzwań w kontekście: rodzinnym, społecznym, politycznym i zawodowym. Stąd, nie chodzi o to, abyśmy po prostu byli tam obecni; Chrześcijanie są tam jak prorocy, aby czynami i słowami obwieszczać obecność Bożego Panowania..

1.6. MARYJA, MODEL DLA MISJI

89. W Bożym planie, Maryja odegrała kluczową rolę, sprawiwszy, że misja Syna stała się możliwa.⁷⁸ Maryja została wybrana przez niezmierną miłość Boga. Została wezwana (powołanie) i posłana, by wypełnić misję narodzenia Syna dla naszego świata.
90. Maryja przyjęła wezwanie i natychmiast wyruszyła (działanie), by obwieścić dobrą nowinę (słowo) Elżbiecie. Przyjęcie tej tajemnicy zaważyło na całym jej życiu.⁷⁹ Ona

⁶⁹ "... potężny w czynie i słowie...ten, który miał wyzwolić Izraela" (Łk 24,19-21; Łk 4,24; Łk 7,16; 13,33; 24,19; Mk 1,22; 6,2; Mt 16,14; 21,11-14).

⁷⁰ "Jezus udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości. (Mt 10,1)

⁷¹ "Ojcze, uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą ... proszę i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie" (J 17,17, 20; Mk 6,30)

⁷² Mt 10,40-42

⁷³ Konsekracja (poświęcenie) oznacza, że Bóg bierze we władanie to, co jest przeznaczone dla określonej misji. W Starym Testamencie (ST) królowie byli poświęceni Bogu poprzez namaszczenie głowy oliwą.

⁷⁴ "Wszchemogący Boże...Namaszczam Cię krzyżmem zbawienia, abyś włączona/y w lud Boży wytrwał/a w jedności z Chrystusem, kapłanem, prorokiem i królem na życie wieczne" (Rytuał chrztu, namaszczenie olejem świętym)

⁷⁵ 2 Kor 1, 21-22.

⁷⁶ Łk 4, 18-19; Iz 61, 1-2.

⁷⁷ ChL 13.

⁷⁸ Zasady Ogólne (ZO) 9.

⁷⁹ Łk 2, 19 i 51.

była, przede wszystkim, pierwszą, która uwierzyła, pierwszą chrześcijanką.⁸⁰ W Maryi, nadzieje i pragnienia na zbawienie, które ubodzy pokładali w Bożej miłości, zostają wypełnione. Maryja była “ubogą Jahwe” (Służebnicą Pańską)⁸¹, która pośrodku swego prawdziwego ubóstwa, położyła swoją nadzieję tylko w Bogu. Jej styl życia, ubogi i prosty, był gestem proroczym.⁸²

2. *POLE MISYJNE WŹCH*

91. Stosownie do kierunku nadanego przez Sobór Watykański II, misja świeckich w WŹCH nie jest rozumiana restrykcyjnie (w ograniczającym ją sensie) lub poprzez stwarzanie dychotomii (dwoistości). Pole misyjne WŹCH jest nieograniczone. Rozpóściera się na Kościół i świat, poprzez służbę jednostek i społeczności, poprzez wysiłek docierania do serca każdego, aby zmienić niewłaściwe struktury, przynosząc Ewangelię do każdej osoby, każdej sytuacji i okoliczności.⁸³
92. Mając na uwadze świecki charakter powołania WŹCH, a także dzisiejszą sytuację na świecie, naznaczoną poważną strukturalną niesprawiedliwością i marginalizacją dużej części rodziny ludzkiej, która żyje w ubóstwie i nędzy, posługa, do jakiej przede wszystkim powołana jest WŹCH, w świetle swego preferencyjnego wyboru ubogich, jest *promowanie sprawiedliwości*.
93. To miłość Boża nakłania nas jako członków WŹCH do tego, by zmieniać świat tak, by dzieci Boże mogły żyć z godnością. Powinniśmy starać się zobaczyć Jezusa w każdym mężczyźnie i w każdej kobiecie, ponieważ Jezus identyfikuje się z każdym, a szczególnie z tymi najbardziej potrzebującymi.⁸⁴ Zaangażowanie w sprawę wolności i sprawiedliwości ma dla nas sens tylko tak długo, jak długo Duch Chrystusa motywuje to, jako wyraz wiary i miłości.
94. Praca dla sprawiedliwości przybiera różne formy w zależności od uwarunkowań regionalnych i kulturowych, różnych sytuacji społeczno-ekonomicznych. Ten priorytet musi się uwidaczniać w naszym stylu i standardzie życia. W Ćwiczeniach Duchowych prosimy o łaskę podążania za Jezusem, ubogim i poniżonym, i mamy nadzieję otrzymać tę łaskę od Pana. Stąd, *uwierzyć* w Jezusa oznacza naśladować Go bliżej; mieć udział w Jego ubóstwie oznacza żyć życiem wiary, które promuje sprawiedliwość i trzyma stronę biednych. Prostota życia zabezpiecza naszą apostołską wolność, wyraża naszą solidarność z ubogimi i czyni naszą wiarę wiarygodną. Ten wybór nie może pozostać na gruncie teoretycznym. Ignacy, mówiąc o ubóstwie, prosi Jezuitów, mówiąc, że “...wszyscy powinni, kiedy tylko nadarzy się okazja, odczuć choć niektóre z jego efektów”.⁸⁵
95. Stąd, promowanie sprawiedliwości jest częścią integralną szerszego kontekstu ewangelizacji, ogłaszania Jezusa Chrystusa i Jego panowania.

3. *ROZWÓJ MISJI W WŹCH*

96. Jako wspólnota, WŹCH otrzymuje określony charyzmat (ignacjański), by służyć misji Kościoła. Wyraża się to w posyłaniu jej członków na misje, owoc wspólnotowego apostołskiego rozeznawania, określonych form apostołstwa. Nie jest łatwo tego dokonać, ale pewnym jest, że ci, którzy wybrali charyzmat ignacjański są przede wszystkim

⁸⁰ Łk 1, 45

⁸¹ Taki jest sens Magnifikatu, który zbiera i podsumowuje oczekiwania wszystkich ubogich (Łk 1, 46-56). Zostało to zainspirowane przez pieśń Anny, młodej kobiety, która ufała jedynie działaniu Boga (1Sm 2, 1-10)

⁸² Łk 10, 21; Mt 11, 25-27; Mt 10, 4

⁸³ ZO 8.

⁸⁴ Mt 25, 31-46.

⁸⁵ Konstytucje 287 (ZO 4 i 8)

apostołami misji Kościoła i dlatego są wysyłani przez wspólnotę, która dzieli z nimi to szczególne powołanie. Mają prawo wiedzieć, że wspólnota wyraźnie ich posyła i towarzyszy zarówno apostołskiemu rozeznawaniu, jak i misji w miarę jej rozwoju.

3.1. MISJA OSOBISTA

97. W relacji z innymi, czujni na znaki czasu, Ci, którzy są gotowi, zostają poruszeni ku temu, by otworzyć swoje serca na potrzeby mężczyzn i kobiet tego świata. Z tego kontaktu z rzeczywistością wyrastają osobiste powołania, prowadzące do określonych sposobów naśladowania Pana.
98. Zaproszenie, by podążać za Nim (powołanie) będzie się konkretyzować w miarę jak będziemy osobiście odpowiadać na te powołania. Początkowe powołanie, by podążać za Jezusem znajdzie swoje rozwinięcie w konkretnych działaniach. Jednak, aby te działania stały się misją, potrzeba by wspólnota przyjęła to powołanie, udzieliła pomocy i rozeznała, i ostatecznie, wysłała każdego na misję.⁸⁶ W tym znaczeniu być może poprawniej było by mówić *o osobistym zaangażowaniu w misję Kościoła*.
99. Dla każdego członka WŻCH, różne konteksty ich świeckiego życia, jak: rodzina, polityka, zawód, wspólnota, Kościół lokalny, są głównymi obszarami działania.⁸⁷

⁸⁶ Wszystkie misje prorockie przechodzą taki proces. Bóg niespodziewanie wkracza do życia i serca tego, którego pragnie posłać, by służył Jego ludziom (powołanie). Następnie, poprzez duszyczność serca i potrzeby innych, prorok znajdzie swoją *misję* i wypełni ją za pomocą określonych gestów i znaków.

⁸⁷ Cytując Jana Pawła II z Apostolskiej Adhortacji *Christifideles Laici* wymieniamy kilka obszarów działania:

“Uświadamianie sobie i innym nienaruszalnej godności każdej osoby ludzkiej stanowi istotne, a poniekąd centralne i jednoczące zadanie tej posługi na rzecz rodziny ludzkiej, do sprawowania której Kościół, a w nim katolicy świeccy, są powołani... Chociaż z tytułu swojej misji i odpowiedzialności wszyscy ludzie są wezwani do tego, by uznając osobową godność każdej ludzkiej istoty, bronić jej prawa do życia, owo zadanie spoczywa w szczególny sposób na niektórych świeckich: rodzicach, wychowawcach, pracownikach służby zdrowia i osobach sprawujących władzę gospodarczą i polityczną.” (ChL 37 i 38)

“Małżeństwo i rodzina stanowią pierwszą płaszczyznę społecznego zaangażowania katolików świeckich. Zadania w tej dziedzinie można w sposób właściwy wypełnić tylko wówczas, gdy jest się przekonanym o jedynej i niezastąpionej wartości rodziny dla rozwoju społeczeństwa.” (ChL 40)

“Miłość okazywana i służąca osobie nigdy nie może być oderwana od sprawiedliwości: tak jedna, jak i druga — każda na swój sposób — wymagają pełnego i rzeczywistego uznania praw osoby, której podporządkowane jest społeczeństwo ze wszystkimi swoimi strukturami i instytucjami.”

“Aby ożywiać duchem chrześcijańskim doczesną rzeczywistość służąc — jak zostało powiedziane — osobie i społeczeństwu, świeccy nie mogą rezygnować z udziału w “polityce”, czyli w różnego rodzaju działalności gospodarczej, społecznej i prawodawczej, która w sposób organiczny służy wzrastaniu wspólnego dobra;... prawo i obowiązek uczestniczenia w polityce dotyczy wszystkich i każdego; formy tego udziału, płaszczyzny, na jakich on się dokonuje, zadania i odpowiedzialność mogą być bardzo różne i wzajemnie się uzupełniać. Ani oskarżenia o karierowiczostwo, o kult władzy, o egoizm i korupcję, które nierzadko są kierowane pod adresem ludzi wchodzących w skład rządu, parlamentu, klasy panującej czy partii politycznej, ani dość rozpowszechniony pogląd, że polityka musi być terenem moralnego zagrożenia, bynajmniej nie usprawiedliwiają sceptycyzmu i nieobecności chrześcijan w sprawach publicznych...” “Ponadto polityka na rzecz osoby i społeczeństwa przyjmuje jako stały kierunek postępowania obronę i promocję sprawiedliwości, rozumiane jako “cnota”, w której wszyscy winni być wychowywani i jako “siła” moralna, która wspiera zaangażowanie na rzecz praw i obowiązków każdego i wszystkich, mając za podstawę osobistą godność ludzkiej istoty.” (ChL 42)

W kontekście radykalnych przemian zachodzących w świecie gospodarki i pracy świeccy muszą przede wszystkim angażować się w rozwiązywanie bardzo poważnych problemów rosnącego bezrobocia, walczyć o jak najszybsze położenie kresu licznym niesprawiedliwościom wynikającym z niewłaściwej organizacji pracy, zabiegać o to, by miejsce pracy stało się miejscem wspólnoty osób cieszących się poszanowaniem ich podmiotowości i prawa do uczestnictwa, walczyć o rozwój nowej solidarności

3.2. MISJA GRUPOWA

100. Działanie może dokonywać się nie tylko na poziomie osobistym, ale także na poziomie grupowym stosownie do okoliczności i w odpowiedzi na potrzeby zauważone przez członków wspólnoty. Te apostołskie działania są także wyrazem osobistego powołania, jakie każdy otrzymał od Pana. W tym przypadku wspólnota, w ten czy inny sposób, zmierzać będzie do przełożenia działania, które przyjmuje i rozeznaje, na misję. Stąd, mówić możemy o *grupowym zaangażowaniu w misję Kościoła*. Praca w zespole, z łaską Boga, będzie bardziej efektywna pod względem apostołskim.
101. Kiedy instytucje Kościelne staną się świadome swojej niewystarczalności, zapragną współpracować ze sobą na rzecz misji Jezusa, i zapragną także współpracy z innymi stowarzyszeniami wierzących lub niewierzących, którzy chcą służyć ludziom w potrzebie. Dla Chrześcijan, misja Kościoła może często oznaczać współdziałanie z wierzącymi i niewierzącymi, na poziomie osobistym i grupowym.

3.3. WSPÓLNA MISJA

102. The common mission of CLC is the mission, which Christ entrusted to CLC as a Church association. This mission is the response, which CLC feels called to give to the great needs and aspirations of today. It is its way of announcing the Good News of God's love in this present historical time. The common mission is made concrete by identifying apostolic priorities and lines of action.
102. Wspólną misją WŹCH jest misja, którą Jezus jej powierzył jako stowarzyszeniu w Kościele. Ta misja jest odpowiedzią, której WŹCH pragnie udzielić, na wielkie potrzeby i aspiracje dnia dzisiejszego. Jest to sposób ogłaszania Dobrej Nowiny o Bożej miłości w obecnym czasie w historii. Wspólna Misja ukonkretnia się poprzez rozpoznawanie apostołskich priorytetów i kierunków działania.
103. Nie oznacza to, że wszyscy członkowie WŹCH muszą robić to samo. To misja jest wspólna, natomiast zadania są różne. Jest tak nie tylko z powodu korzeni (pochodzenia) misji, ale także z uwagi na jej ukierunkowanie. My wszyscy, każdy na swój własny sposób, podążamy za tymi samymi celami i mamy te same priorytety. Możemy zatem mówić o *wspólnym zaangażowaniu w misję kościoła*.

4. ODNAJDYWANIE NASZEJ MISJI W WŹCH

104. W ignacjańskim procesie formacji, punktem wyjścia jest realny świat. Wszyscy zaproszeni są do tego, by doświadczać bólu, ubóstwa i "udręczenia"⁸⁸ tego świata. Jest to szczególnie prawdziwe w przypadku młodych ludzi. Ignacy używa klasycznego terminu

pomiędzy tymi, którzy uczestniczą we wspólnej pracy oraz o stworzenie nowego typu przedsiębiorstw, o zrewidowanie systemów handlowych i finansowych, a także o zmianę systemu wymiany technologicznej. (ChL 43)

"Jest rzeczą konieczną, by każdy katolik świecki miał zawsze żywą świadomość tego, że jest "członkiem Kościoła", czyli osobą, której dla dobra wszystkich powierzone zostało oryginalne, niezastąpione i ściśle osobiste zadanie. Na tle tego stwierdzenia wypowiedź Soboru o niezbędnej potrzebie indywidualnego apostołstwa świeckich jawi się w całej pełni swojego znaczenia: "Apostolstwo indywidualne, którego przeobfitym źródłem jest życie prawdziwie chrześcijańskie (por. J 4, 14), stanowi początek i warunek wszelkiego apostołstwa świeckich, również zrzeszonego, i nie można go niczym zastąpić. Do tego rodzaju apostołstwa, zawsze i wszędzie owocnego, a w niektórych okolicznościach jedynie przydatnego i możliwego, są wezwani i zobowiązani wszyscy świeccy, jakiegokolwiek stanu, chociaż nie mają sposobności lub możliwości współpracować w stowarzyszeniach" (.SOBÓR WAT. II, Dekr. o apostołstwie świeckich Apostolicam actuositatem, 16)." (ChL 28)

⁸⁸ CD 203

do określenia tego rodzaju doświadczenia. Mówi on o “próbach”.⁸⁹ Te doświadczenia dotyczą tych, którzy je przeżywają, pozwalając im zobaczyć świat nowym wzrokiem. Te próby są jak “sakramenty”, które dogłębnie znaczą osobę (pozostawiają trwałe ślady). Warto, by WŻCH poszukiwała rzeczywistych dróg doświadczania świata w ten sposób.

105. Ten “chrzest rzeczywistości” wychodzi ponad zwykłą społeczną analizę; dzięki niemu uzyskać można szczególną wrażliwość na *znaki czasu*.
106. Z drugiej strony, aby znaleźć naszą misję w WŻCH, ważne jest by być gotowym do służby lokalnemu i powszechnemu Kościołowi. W ten sposób zawsze działał Ignacy i jego towarzysze.
107. Będąc zawsze czujnym na *znaki czasu* i gotowym, by służyć Kościołowi, człowiek jest wrażliwy na określone powołania, które poprzez osobiste i wspólnotowe rozeznanie apostołskie, przekształcają się w misję. Musimy jednak pamiętać, że pierwszym krokiem w rozeznawaniu, uzdalniającym nas do wolnego wyboru z miłości, jest postawa ignacjańskiej obojętności.
108. Cały proces rozeznawania, przez który “szukamy” woli Boga dotyczącej naszej misji, wymaga zwrócenia szczególnej uwagi na nasze osobiste i grupowe relacje, z pomocą zarówno osobistego kierownika duchowego, jak i animatora formacji grupy.

4.1. ROZEZNANIE APOSTOLSKIE

109. Apostolskie rozeznanie oznacza, że dojrzały chrześcijanin we wszystkich swoich zaangażowaniach: w rodzinie, pracy, w różnych sposobach, w jakie Bóg objawia swoją wolę w kwestiach zawodowych, społecznych, dotyczących Kościoła, zwraca w sposób rozsądny i przemyślny swoją uwagę na Ducha Św. Cel jest jeden: szukanie i odnalezienie Bożej woli co do naszej misji. Aby odnaleźć swoją misję, potrzeba, aby nasze serca zapłonęły takim samym ogniem, jaki płonie w Sercu Chrystusa.⁹⁰ Co więcej, musi być to coś nam znanego. Mówiąc krótko, ważne jest, by być gotowym wybierać większą chwałę Bożą i dobro uniwersale.

Kiedy proces rozeznawania dokonuje się we wspólnocie – jest to charakterystyczne dla WŻCH – następujące elementy powinny być obecne:

4.1.1 Modlitwa osobista i wspólnotowa

110. Od początku do końca, rozeznawanie jest drogą modlitwy. Pamiętając o tym, że zostaliśmy stworzeni, “*by chwalić, czcić i służyć Bogu, naszemu Panu*”⁹¹, “*potrzebujemy modlitwy i rozeznania osobistego i wspólnotowego, ... by szukać i odnajdywać Boga we wszystkich rzeczach*”.⁹² Z “*wielką odwagą i hojnością*”⁹³ chcemy prosić naszego Pana o dary dyspozycyjności i poznania Jego woli w świecie, w którym żyjemy. Ta prośba staje

⁸⁹ By zrozumieć ignacjański proces formacji, nie wystarczy znać Ćwiczenia. Ignacy proponuje serię doświadczeń, a pierwsze z nich to “Ćwiczenia duchowe przez mniej więcej miesiąc”... “po drugie, służba w szpitalach”,...”po trzecie, bycie pielgrzymem przez następny miesiąc bez pieniędzy”,...i “po czwarte, ćwiczenie siebie w różnych poniżających i upokarzających służbach”,...”po piąte, przekazywanie Chrześcijańskiej Doktryny innym nieokrzesanym (dziwnym) osobom.” (Konstytucje 65-59). Oczywiście, tego nie da się zastosować w WŻCH, ale była to niejako intuicja Ignacego. Ignacy miał przed oczami ogołoconego Jezusa jako klucz do zrozumienia misji zbawienia” (Flp 2, 1 nn)

⁹⁰ Łk 12, 49; Flp 2, 5

⁹¹ ĆD 23

⁹² ZO 5

⁹³ ĆD 5

się ważną częścią naszej codziennej osobistej modlitwy, powtarzamy ją także na naszych wspólnotowych spotkaniach poprzez cały proces rozeznawania.

4.1.2 Patrzenie na świat, w którym żyjemy

111. Rozpoznajemy świat jako miejsce naszego spotkania z Bogiem. Z tego powodu, nawiązujemy kontakt z tymi, którzy nas otaczają, by odkryć tam powołanie Pana. Ponieważ obszar naszej potencjalnej misji nie jest ograniczony⁹⁴, nie możemy zawęzić naszego patrzenia na świat, gdy pragniemy poznać naszą misję. Bóg mówi do nas w naszej wspólnotie, poprzez jej obecną sytuację i historię, w Kościele i w naszym kraju.⁹⁵ W ten sposób możemy widzieć Go działającego przez nas w naszym osobistym apostołstwie⁹⁶, a także w zespołowych czy grupowych apostołstwach.⁹⁷ Potrzeby, jakie widzimy dzisiaj w Kościele i w świecie także stanowią wezwaniem Pana. Chcemy odpowiedzieć na to lepiej, wiedząc, że *“miłość powinna przejawiać się bardziej w czynach niż słowach.”*⁹⁸

4.1.3. Nasz ignacjański charyzmat

112. Jako wspólnota jesteśmy w pełni świadomi tego, że nasze wspólne powołanie, nasz charyzmat i styl rozeznawania pochodzą z Ćwiczeń Duchowych i są wyrażone w Zasadach Ogólnych WŻCH. Nasze życie traci sens, jeżeli nie jest życiem i poszukiwaniem *“we wszystkim przez wszystko większej chwały i czci Boga, Pana naszego”* (ĆD 189). Pamiętajmy, że *“życie nasze jest ze swej istoty jest apostołskie”* i że *“teren misji podejmowanej przez WŻCH jest nieograniczony”*. *“Jako członkowie pielgrzymującego Ludu Bożego otrzymaliśmy od Chrystusa misję świadczenia o Nim wobec ludzi poprzez postawy, słowa i czyny.”*⁹⁹

4.1.4. Duchowe poruszenia

113. Św. Ignacy nauczył się rozpoznawać wewnętrzne i duchowe poruszenia. W swojej autobiografii pisze, że będąc jeszcze w domu Loyoli: *“jego oczy były lekko otwarte i zaczął zachwycać się różnicą i rozmyślać nad tym, zauważając z doświadczenia, że niektóre myśli czyniły go smutnym, inne radosnym. Pomału zaczął rozpoznawać różnicę pomiędzy duchami, które się poruszały; jedne od diabła, drugie od Boga”*.¹⁰⁰

114. Potem w Manresie, podczas swego doświadczenia Duchowych Ćwiczeń, pogłębił świadomość tej różnicy w poruszeniach duchowych, a także tego jak ją interpretować, aby poznać wolę Pana. Uformowani w szkole Ćwiczeń Duchowych, codziennie możemy pogłębiać nasze zrozumienie i stawać się bardziej świadomymi oraz uczyć się pewniejszego interpretowania tych wewnętrznych poruszeń (ruchów), które powstają, gdy rozejrzemy się wokół siebie. To uzdalnia nas do tego, by wiedzieć czego Bóg pragnie od nas, zarówno indywidualnie jak i wspólnotowo.

4.1.5. Proces grupowy

115. Tego rodzaju wewnętrznych poruszeń będzie doświadczał każdy członek wspólnoty na modlitwie i w codziennym życiu. Będą one także częścią doświadczenia, którą dzielimy się otwarcie. Świadomość tego i umiejętność interpretacji tych poruszeń na płaszczyźnie

⁹⁴ ZO 8

⁹⁵ Zobacz, co zostało powiedziane na temat “prób” przez św. Ignacego.

⁹⁶ ZO 8a

⁹⁷ ZO 8b

⁹⁸ ĆD 230

⁹⁹ GP 8

¹⁰⁰ Autobiografia 8

duchowej uzdolni nas do stwierdzenia czy nasze reakcje, na otaczający nas świat, prowadzą nas ku większej *służby i chwały dla Boga*.

116. Zakłada to, że grupa jest głęboko zakorzeniona we wzajemnym zaufaniu i że z pomocą przewodnika, może stać się wrażliwa na dynamiczne procesy, jakie zachodzą w niej samej. Stała otwartość na innych, poprzez słuchanie, staje się istotna przy jednoczesnym unikaniu dyskusji, jeżeli proces rozeznawania wyraźnie do tego nie wzywa.
117. Te elementy są niezbędne do apostołskiego rozeznawania i stosowne byłoby, żeby były obecne przez cały proces. Jak powiedzieliśmy, stałe wsparcie ze strony dobrego animatora formacji jest niezbędne. W podobny sposób jak w osobistym apostołskim rozeznawaniu, wskazane jest, by mieć wsparcie ze strony doświadczonego przewodnika duchowego.

4.2. ROZEZNAWANIE APOSTOŁSKIE JAKO STAŁA POSTAWA.

118. W taki czy inny sposób te elementy obecne są w życiu członka WZCH, dla którego życie apostołskim rozeznawaniem jest postawą, do której przywykł. Owocem „Kontemplacji Pomocnej do Uzyskania Miłości” na końcu Ćwiczeń¹⁰¹ jest: *“wewnętrzne poznanie tyłu i tak wielkich dóbr otrzymanych (od Boga), abym w pełni przejęty wdzięcznością mógł we wszystkim miłować jego Boski Majestat i służyć mu.”* Poruszony przez tak wielką miłość, św. Ignacy zaprasza nas do tego, byśmy zawsze szukali większej świadomości obecności Boga i Jego działania w naszym życiu.
119. Z tego powodu *rachunek sumienia* jest jednym z najistotniejszych działań, dzięki którym apostołskie rozeznawanie staje się częścią nas.¹⁰² W Ćwiczeniach proponowane są różne rodzaje *rachunku sumienia*. Wśród nich znajduje się *Rachunek Sumienia Ogólny* (lub rewizja dnia), która pomaga nam *“miłować i służyć we wszystkim”*, pamiętając, że *“miłość powinna bardziej przejawiać się w czynach niż w słowach”*. Dla Ignacego, codzienna rewizja jest prawdziwą rozmową (spotkaniem) przepelnioną uniżoną wdzięcznością i wypełnioną wiarą, zaufaniem i miłością.¹⁰³
120. Zrozumiałe jest, że ten, kto praktykuje to *“duchowe ćwiczenie”* jest apostołem, który pracował z samym Jezusem przez cały dzień, rozmyślając o Królestwie: *“Ktokolwiek zechciałby pójść za Mną...”*¹⁰⁴ i który u schyłku dnia pragnie jak *“ktoś, kto rozmawia z*

¹⁰¹ ĆD 230-237.

¹⁰² Podstawową dynamikę Duchowych Ćwiczeń stanowi stałe powołanie do rozmyślenia w modlitwie nad wszystkimi osobistymi doświadczeniami, aby móc rozróżnić gdzie Duch Boży nas prowadzi. Ignacy uważał refleksję nad ludzkimi doświadczeniami za niezastąpiony środek rozróżniania ich ważności, ponieważ bez rozważnych przemyśleń możemy mieć jedynie zwodniczą iluzję, a bez czujnej uwagi, ważność indywidualnego doświadczenia może zostać pomniejszona lub zminimalizowana. Tylko po odpowiednim zastanowieniu się nad doświadczeniem i uwewnętrznieniu jego ważności i implikacji tego czym żyjemy, możemy posuwać się z wolnością i pewnością w kierunku właściwej decyzji na drodze, którą kroczymy. Będzie to sprzyjało pełnemu i zintegrowanemu rozwojowi osoby, która pragnie wypełnić wiernie misję otrzymaną od Boga. Dla św. Ignacego, refleksja jest centralnym (głównym) punktem w przechodzeniu od doświadczenia do działania. Ta nieustanna wzajemna relacja doświadczenia, refleksji i działania jest kluczowa w ignacjańskim procesie formacji.

¹⁰³ Niektóre rodzaje *rachunku sumienia* proponowane w Ćwiczeniach to: *“Piąta Addycja (do) Modlitwy”* (ĆD 77), *“Pierwszy sposób modlitwy”*, który można traktować jako modlitwę do *rachunku sumienia* (CD 241), *“Rachunek sumienia szczegółowy”* (CD 24-31) i *Rachunek sumienia w Ćwiczeniach i Dodatkach* (ĆD 90, 160, 207), *“Rachunek sumienia ogólny”* (ĆD 32-43). Popatrz także w dodatkowych materiałach *“Rewizja Dnia”*.

¹⁰⁴ ĆD 95

przyjacielem”¹⁰⁵ omówić to, co Bóg zrobił przez cały ten czas. Na dzień, który ma się zacząć, jest modlitwa o łaskę życia tak, by w każdej chwili mieć udział w misji Jezusa.

121. Stąd, dla tych, którzy idą śladami apostoła, pragnąc podążać za Panem, rachunek sumienia jest całkowicie niezbędną pauzą, która pozwala spojrzeć na ich podróż z perspektywy i zebrać siły, by przystąpić do następnego etapu z odnowioną energią i jasnością. Wierne praktykowanie rachunku sumienia jest niezbędne dla formacji *“bycia przemysłnym w działaniu”*, która pomaga szukać i odnajdywać Boga we wszystkich rzeczach.

4.3. KRYTERIA APOSTOLSKIEGO ROZEZNAWANIA

122. Zasady Ogólne WŹCH podkreślają potrzebę apostolskiego rozeznawania.¹⁰⁶ Proponują także szereg, zainspirowanych przez św. Ignacego, kryteriów wyboru naszych posług i szczególnych misji. Wszystko, co pochodzi od Ignacego, w tym przypadku apostolskie rozeznanie, jest naznaczone słowem **“magis” (bardziej skuteczny)**. Gorliwość o większą chwałę Bożą uzdolniła go do szukania najskuteczniejszych środków pomagania innym.
123. Rozeznanie najbardziej odpowiednich środków dokonuje się w Duchu Chrystusa. Dokonuje się poprzez naszą kontemplację życia Jezusa, przy pomocy zasad rozeznawania, które z wewnętrznych poruszeń pochodzą od tego samego Ducha. Te zasady zostały już wspomniane w paragrafie dotyczącym wyboru naszego osobistego powołania. Jest to proces, który angażuje serce nie mniej niż głowę. Ignacy proponuje pewne racjonalne kryteria (*Trzy pory, w których można dokonać wyboru rozsądnego i dobrego* ĆD 175) z zamiarem odkrycia największej posługi, którą można świadczyć na rzecz bliźniego w konkretnych okolicznościach.
124. Ignacjańskie kryteria apostolskiego rozeznania można znaleźć nie tylko w Ćwiczeniach Duchowych, ale przede wszystkim w *Autobiografii*, gdzie przedstawiony jest osobisty rozwój i zachodzące procesy, a także w *Listach*, w których Ignacy proponuje strategię do określonych celów i przedkłada środki ich osiągnięcia. W *Konstytucjach Towarzystwa Jezusowego*¹⁰⁷ Ignacy podaje systematyczną prezentację kryteriów wyboru posługi.¹⁰⁸ Te kryteria mogą pomóc nam w WŹCH określić naszą własną apostolską misję¹⁰⁹, na

¹⁰⁵ ĆD 54

¹⁰⁶ “Wspólnota dopomaga nam rozwijać zaangażowanie apostolskie w jego różnych aspektach, uwrażliwiając na problemy najbardziej naglące i powszechne, szczególnie przez *Rewizję Życia*, rozeznanie indywidualne oraz rozeznanie we wspólnocie. W ten sposób pragniemy odczytywać apostolski sens każdej sytuacji życia codziennego.” (ZO 8). “Wspólnota zmierza do współpracy z Chrystusem we wprowadzaniu Królestwa Bożego, dlatego każdy jej uczestnik jest wezwany do czynnego udziału w szeroko rozumianym apostołstwie. Stałym sposobem rozpoznawania, jak najlepiej wcielić obecność Chrystusa w świecie jest rozeznanie apostolskie, indywidualne i we wspólnocie.” (ZO 12b).

¹⁰⁷ Konstytucje 618, 622...

¹⁰⁸ *Uniwersalne i najbardziej trwałe dobro* to: “myśleć globalnie i działać lokalnie”, innymi słowy “zakładać struktury bardziej aniżeli jednorazowe wydarzenia”, rozwijając działania i posługi, które mogą być odtworzone i powtórzone przez uczestników:
Największa potrzeba i przynaglenie: iść tam, gdzie nie ma nikogo innego, gdzie ci, którzy powinni, być niewiele lub wcale nie troszczą się o swoje obowiązki.
Największe dobro: formacja “multiplikatorów” (tych, którzy będą pomnażać), stworzenie sieci komunikacji ze świadomością tego, że jesteśmy jedną globalną rodziną.

¹⁰⁹ ZO 8c

przykład, to, że członkowie WŻCH powinni być otwarci na to, co jest bardziej *naglące powszechne*.

II. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego (WŹCH)

125. WŹCH jest powołana przede wszystkim do tego, by być wspólnotą Chrześcijańską posiadającą określoną liczbę swoich własnych cech i charakterystyk. By lepiej zrozumieć cechy wyróżniające WŹCH jako wspólnotę, na początku przyjrzymy się pobieżnie specyficznemu procesowi, przez który wspólnota wzrasta i dojrzewa, a później, bardziej szczegółowo, roli jaką odgrywa on we wzroście i dojrzałości jej członków.

A. PROCES CHARAKTERYSTYCZNY DLA WŹCH JAKO WSPÓLNOTY

126. Nasza wiara pokazuje, że Bóg powołuje nie tylko osoby, ale posyła także wspólnoty zarówno duchownych, jak i świeckich, jak np.: WŹCH.

127. Tak więc, przyjmując Ćwiczenia Duchowe za “szczególne źródło” naszej duchowości, WŹCH jako grupa doświadcza wielu łask podobnych do tych, jakie przeżywa na swej drodze jednostka. Wspólnota przechodzi przez momenty obietnic, powołania, poruszania się naprzód z pewnością i nadzieją. Przechodzi także okresy kryzysu: momenty, w których czuje się daleko od Boga, ale do Niego powraca i czuje się na nowo przyjęta. Przeżywa okresy odnawiania się miłości Bożej, w pojednaniu i wzajemnej akceptacji, a także okresy rozeznawania powołań od Pana, by wzrastać, stając się rozeznającą wspólnotą apostołską.

128. Zwykle zaczyna się od *wspólnoty przyjaciół w Panu*. Ten pierwszy cel nadaje grupie kierunek i stwarza niezbędne podstawy dla rozwoju wspólnoty. Aby wspólnota mogła doświadczać bogactwa “przyjaciół w Panu” od samego początku, ważne jest by prawdziwe doświadczenie Boga było w niej zawsze żywe.¹¹⁰

129. Po wstępnym etapie, kiedy to wspólnota jest pełna nadziei, mogą przyjść momenty kryzysów i napięć, a nawet zbiorowego grzechu. Wtedy, ważne jest, by animator formacji pomógł członkom grupy zobaczyć i przeżyć te momenty jako chwile wzrostu, oczyszczenia i pojednania z i w Chrystusie (Pierwszy tydzień Ćwiczeń).

130. Dzięki takiemu doświadczeniu we wspólnocie zaczyna rozwijać się nowe pragnienie: być zjednoczonym z Chrystusem w Jego misji dla świata i kierować swoim osobistym życiem coraz bardziej w świetle wyborów Chrystusa (Drugi tydzień Ćwiczeń i dalsze). Kontakt z ubóstwem, marginesem i innymi bolesnymi sytuacjami w naszym świecie oraz częste praktykowanie kompletnych lub dostosowanych do osoby Ćwiczeń Duchowych, staje się niezbędne. Są to momenty *rozeznawania powołania* (dla młodych ludzi – wybór stanu życia, zawodu, itd., a dla dorosłych – reforma życia), a później otwierania się wspólnoty i jej członków na nieustanne apostołskie rozeznawanie w podążaniu za Chrystusem.

131. W ten sposób wspólnota staje się wspólnotą apostołską, którą tworzą dorośli, “którzy pragną bardziej naśladować Jezusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego, rozpoznając Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego jako swoje osobiste powołanie w Kościele”¹¹¹, w konsekwencji, zawierając z nią Stałe Przymierze. Członkowie grupy będą pomagać sobie nawzajem w podtrzymywaniu swojej apostołskiej gorliwości i w świadczeniu takiej jakości posługi, jakiej Kościół od nich oczekuje.

¹¹⁰ “Wyraża się to uczestnictwem w Eucharystii, ilekroć jest to możliwe; intensywnym życiem sakramentalnym; codzienną modlitwą, zwłaszcza opartą na Piśmie Świętym; rozeznaniem poprzez codzienną “rewizję życia” i, o ile to możliwe, regularnym kierownictwem duchowym; coroczną wewnętrzną odnową w oparciu o źródło naszej duchowości; i rozwojem miłości Matki Bożej.” (ZO 12a)

¹¹¹ ZO 4.

132. Nie jest to tylko wspólnota apostołów, to znaczy osób bardziej lub mniej zaangażowanych w swoją własną indywidualną misję, ale jest to raczej apostołska wspólnota, w której członkowie, mimo że poświęceni swoim własnym zadaniom, dzielą razem swoje życie i sposób, w jaki każdy z nich wypełnia swoją misję. Różnią oni także wspólnie cel i treść misji każdej osoby. Są one posłane przez wspólnotę i, z jej pomocą, oceniają jak naśladować Chrystusa, posłanego przez Ojca.
133. Na etapie dorosłości, normalnie najważniejszą misją jest "rodzina". Czas poświęcony wspólnocie będzie rygorystycznie prowadzony. Spotkania i wydarzenia są tak zaprogramowane, żeby zawsze mieć na celu "misję". Rytm wspólnoty nie może być taki sam jak we wcześniejszych etapach, kiedy to jej członkowie byli formowani (z ludzkiego, zawodowego i chrześcijańskiego punktu widzenia). Na tym etapie niezbędna jest wyobraźnia i elastyczność.

B. CECHY CHARAKTERYSTYCZNE DLA WSPÓLNOTY WŻCH

1. WSPÓLNOTA ŻYCIA

134. *"Aby przygotować naszych członków do bardziej skutecznego świadectwa oraz zaangażowania apostołskiego, szczególnie w środowiskach życia codziennego, gromadzimy we wspólnocie osoby, które odczuwają pragnienie integracji wszystkich wymiarów swego życia z pełnią wiary chrześcijańskiej, zgodnie z naszym charyzmatem."*¹¹²
135. *Powołanie ma charakter wspólnotowy. Przeżywane jest przy wsparciu wspólnoty. Zaangażowanie jednostki we Wspólnotę Światową jest wyrażone poprzez konkretną wspólnotę podstawową, dowolnie wybraną*¹¹³, w której skład wchodzi maksymalnie dwanaście osób, ogólnie z podobnych środowisk.¹¹⁴ Każdy członek takiej wspólnoty przyjaciół w Panu jest powołany, by towarzyszyć jej członkom w rozeznawaniu ich osobistych powołań i żyć jako współpracownik w misji Chrystusa.¹¹⁵ Można powiedzieć, że wspólnota jest szczególnym sposobem, w jaki WŻCH wdraża Duchowość Ignacjanąską i posługę apostołską w życiu swoich członków.¹¹⁶
136. WŻCH jest *"wspólnym zgromadzeniem w Chrystusie, komórką w Jego mistycznym ciele"*, która oparta jest na wierze i wspólnym powołaniu, bardziej niż na naturalnym pokrewieństwie. *"Jednoczy nas wspólne przymierze, ten sam sposób życia i szczególna miłość do Maryi, jako naszej Matki."*¹¹⁷
137. Sama wspólnota, na tyle, na ile jedność pomiędzy członkami i innymi osobami jest wyrażona przez grupę, daje świadectwo Dobrej Nowiny o Chrystusie przed światem.
138. Z pewnymi wyjątkami, członkowie grupy nie dzielą wspólnie dóbr, ani nie żyją pod jednym dachem. WŻCH jest jednak *wspólnotą życia* i jako taka jest *"jednością w miłości i działaniu"*¹¹⁸, ponieważ jej członkowie:
- ♦ podążają za tym samym szczególnym powołaniem w Kościele, konsekwentnie dostosowując do tego swoją drogę życia,¹¹⁹

¹¹² ZO 4.

¹¹³ ZO 7.

¹¹⁴ NO 39b

¹¹⁵ ZO 12c.

¹¹⁶ ZO 11.

¹¹⁷ ZO 7.

¹¹⁸ ZO 7.

¹¹⁹ ZO 4 i 7.

- ♦ dzielą się problemami, aspiracjami, planami i różnymi aspektami swego życia i pomagają sobie nawzajem w ten sposób, by w pełni przeżyć swoją wiarę Chrześcijańską,¹²⁰
 - ♦ pomagają sobie nawzajem w duchowych i materialnych potrzebach; w duchu solidarności,
 - ♦ podejmują wspólną misję pomimo różnego pochodzenia społecznego, wieku, charakteru czy zadań.¹²¹
139. Proces formacji WŹCH pociąga za sobą wzajemną pomoc członków wspólnoty zmierzającą w kierunku apostołskiego i duchowego wzrostu, poprzez usiłowanie integracji wiary i życia. Wspólnota jest miejscem, gdzie dokonuje się rozwój życia zrodzonego pod wpływem Ćwiczeń Duchowych tak, że członkowie wspólnoty będą lepiej przygotowani do apostołskiego świadectwa i posługi.
140. Wspólnota WŹCH wspiera ludzki, duchowy i apostołski rozwój każdego ze swych członków, szczególnie poprzez:
- ♦ działania apostołskie realizowane przez wspólnotę podstawową i jej zaangażowanie we wspólną misję,
 - ♦ świadectwo życia jej członków, szczególnie dorosłych,
 - ♦ działania (zajęcia) formacyjne takie jak: wspólna modlitwa, ogólny rachunek sumienia, rozeznawanie wspólnotowe i praca zespołowa,
 - ♦ życie grupy i pracę zespołową pomagającą utrzymać postawy wewnętrznej wolności i otwartości na innych, zdolności, do tego, by rozumieć i przebaczać, zdolności do wyrzekania się swoich własnych pragnień i wrażliwości na potrzeby innych oraz gotowości, by na nie odpowiadać,
 - ♦ służbę na rzecz lokalnej, regionalnej, narodowej i światowej wspólnoty.
141. Najbardziej konkretnym wyrazem wspólnotowego życia są *spotkania*, które powinny odbywać się co tydzień lub co dwa tygodnie. Regularność jest niezbędna dla prawdziwego wzrostu w grupie.¹²⁴ W czasie tych spotkań mają miejsce ważne elementy formacji i działań WŹCH, odpowiednie dla wspólnoty, która żyje misją i która jest zaangażowana w posługę apostołską. Więzy grupowe są umacniane poprzez lepsze poznanie siebie nawzajem i poprzez wzajemne gesty miłości i służby.
142. Życie WŹCH skoncentrowane jest na *Eucharystii*. To właśnie dlatego, wszyscy członkowie wspólnoty uczestniczą cyklicznie we wspólnym świętowaniu Eucharystii¹²⁵, wyrażając przez sakrament tę intymną łączność, która oparta jest na Chrystusie i Kościele.
- 2. WSPÓLNOTA W MISJI**
143. Życie w misji jest szczególną drogą dla WŹCH. Wszystko, czym wspólnota jest i co robi nabiera sensu poprzez misję samego Kościoła.¹²⁶ WŹCH jest wspólnotą w misji, czyli *wspólnotą apostołską*.

¹²⁰ ZO 12c.

¹²¹ ZO 8.

¹²⁴ NO 39b.

¹²⁵ NO 40.

¹²⁶ ZO 4 i 8.

2.1. Misja zawsze wspólnotowa

144. Nawet jeżeli posługa apostołska jest świadczona indywidualnie, służba zawsze stanowi część misji otrzymanej w WŹCH. Misja ma zawsze charakter wspólnotowy.
145. To *właśnie bycie posłanym przez Kościół* nadaje sens misyjny apostołskim zadaniom i humanitarnej służbie członków WŹCH. Wspólnota Światowa, włączona w życie i misję Kościoła, jest podstawowym pośrednikiem naszej misji. Otrzymujemy tę misję w naszej lokalnej i narodowej wspólnotocie.
146. Ponadto, misja jest misją wspólną, gdyż jest *owocem wspólnotowego rozeznania* na poziomie lokalnym, narodowym lub światowym. Dzięki wspólnotocie, osobiste rozeznanie jest uzupełniane rozeznaniem wspólnotowym.
147. Mała grupa lub wspólnota lokalna jest niezbędna do naszego rozeznania misji. Ta grupa nie zawsze jest miejscem, gdzie podejmowane są wszystkie inicjatywy i nie koniecznie rozporządza środkami na wspieranie niektórych apostołskich działań. Na poziomie Światowej lub Narodowej Wspólnoty, potrzebne są takie struktury, jak Zgromadzenie Ogólne czy Rady Wykonawcze, dla podejmowania przez WŹCH bardziej powszechnych apostołskich priorytetów oraz konkretnych planów działania i współpracy.

2.2. Apostolskie rozeznanie wspólnotowe

148. Apostolskie wspólnotowe rozeznanie jest drogą realizacji tego, co Sobór Watykański II określił *rozpoznawaniem znaków czasu*, składa się to z następujących etapów:
- wspólnota jest *czujna i zdolna otworzyć się* na innych, słyszeć ich najgłębsze pragnienia i rozpoznawać najpilniejsze potrzeby tak, by odkryć najbardziej naglące i powszechne zadania, które powinny zostać podjęte oraz zaproponować bardziej efektywne, radykalne i globalne rozwiązania tych problemów.
 - wspólnota *modli się o łaskę gotowości*. W tej modlitwie, otrzymujemy owoc wspólnoty, która pragnie być czujna i otwarta na Ducha wzywającego nas do służby i posyłającego nas na misję. Ta osobista modlitwa jest dzielona wraz z grupą.
 - wspólnota, która *rozważa, posyła i potwierdza naszą misję*, jest w stanie podejmować decyzje, dokonywać wyborów i przyjmować apostołskie zadania w które, w taki czy inny sposób, zaangażowani są wszyscy członkowie grupy.

3. WSPÓLNOTA ŚWIATOWA

3.1. Powszechny charakter WŹCH

149. Wspólnotowy charakter WŹCH odzwierciedla napięcie, które znaleźć można pomiędzy tym co jest indywidualne, a tym co jest powszechne, pomiędzy wspólnotą lokalną, a wspólnotą światową. WŹCH to przede wszystkim dzielenie się życiem na poziomie lokalnym, choć posiada ona także swój wymiar powszechny.
150. Podążając za wspólnotowym rozeznaniem, które zaczęło się na Zgromadzeniu w Rzymie w 1979 roku i zakończyło w Providence w roku 1982, Światowa Federacja zdecydowała o przekształceniu się w *jedną wspólnotę światową* prowadzoną przez Zgromadzenie Ogólne, którego spotkaniem są szczególnymi momentami, kiedy to wspólnota rozeznaje misję WŹCH.
151. Na początku, grupa związana z O. Jean Leunis SJ, założyła Kongregację Mariańską. W miarę jak wzrastała liczba grup, zostali oni przyłączeni do głównej wspólnoty w Rzymie (1574 r.) zwanej "*Prima Primaria*". W 1953 roku, Mariańskie Kongregacje zostały połączone w Światową Federację.

152. W roku 1967 Zasady Ogólne zostały zatwierdzone, a odnowienie ducha wyrażone zostało poprzez zmianę nazwy na Światową Federację Wspólnot Życia Chrześcijańskiego. W roku 1982, Zgromadzenie Światowe w Providence zatwierdziło przekształcenie w *jedną jedyną Wspólnotę Światową*, żyjąca we wspólnotach lokalnych. Każdy członek WŻCH należy, przede wszystkim, do Wspólnoty Światowej poprzez swoją szczególną wspólnotę. *“Dar z samych siebie wyraża się w osobistym włączeniu się we Wspólnotę Światową w dowolnie wybranej wspólnotie podstawowej.”*¹²⁷
153. Stąd, powszechność WŻCH jest widoczna w naszej *jednej* wspólnotie światowej. Ten uniwersalny wymiar powinien być reprezentowany przez każdego członka i w każdej wspólnotie podstawowej, ponieważ jest to zakorzenione w naszej teologii i jest istotnym elementem naszej Ignacjańskiej Duchowości.

3.2. Teologiczne korzenie powszechności WŻCH, Trójca, Jezus i świat

154. Zasady Ogólne mówią nam o Trzech Osobach Boskich, które widząc ludzkość rozdartą przez tak wiele grzechów, postanawiają poświęcić się całkowicie ludziom, aby wybawić ich od wszelkiego zła i zniewolenia.¹²⁸ Ta zbawcza inicjatywa wyrażona została we Wcieleniu Syna i wzbudza – jak łaska – w członkach WŻCH pragnienie uczestnictwa w misji Jezusa Chrystusa.
155. Im głębiej żyjemy naszą wiarą w Jezusa, tym głębsze będzie nasze pragnienie łączności ze wszystkimi mężczyznami i kobietami, wykraczające poza małą wspólnotę po, to by osiągnąć “wszystkich ludzi dobrej woli”¹²⁹, tak jak Trójca uczyniła to w Chrystusie. Na Światowym Zgromadzeniu w Rzymie w 1979 roku zostało powiedziane:
- *Jesteśmy powołani do zrozumienia najgłębszego znaczenia wspólnoty. Nasza wspólnota powołana jest do tego, by odzwierciedlać Bożą rodzinę. Bóg jest wspólnotą.*
 - *Członkowie WŻCH mają widzieć świat, do którego są posłani, na sposób Trójcy, i wypełnić w swoim życiu zadanie, które Wieczny Król pragnie zrealizować w historii każdego.*¹³⁰

3.3. Wspólnota w służbie światu

156. *“Odpowiedzialność za rozwój więzi wspólnotowych... rozszerza się na Narodową i Światową Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego, na wspólnoty kościelne, w które jesteśmy włączeni (parafia, diecezja), na cały Kościół i na wszystkich ludzi dobrej woli.”*¹³¹
157. W czasie Światowego Zgromadzenia w Rzymie w 1979 r., dokonano wspólnotowego rozeznania, które doprowadziło do decyzji przekształcenia Światowej Federacji Wspólnot Życia Chrześcijańskiego w jedną Wspólnotę Światową. Główne powody, które doprowadziły do takiego wyboru, były następujące:
- ♦ zaangażowanie i wrażliwość na potrzeby całej ludzkości.¹³²
 - ♦ otwartość na ludzi z innych krajów i kultur.¹³³

¹²⁷ ZO 7.

¹²⁸ ZO 1.

¹²⁹ ZO 7.

¹³⁰ ZO 4.

¹³¹ ZO 7.

¹³² *“Musimy mieć większą wrażliwość na potrzeby innych. Powszechny wymiar WŻCH jest wyzwaniem i ideałem, który zachęca nas do większego zaangażowania się w każdy sposób, ponieważ wszyscy jesteśmy jednakowo cenni w oczach Bożych. Członek WŻCH i jedna mała grupa, która ma swoją uniwersalną wizję, otwiera się na misję Chrystusa, która rozszerza się na wszystkich.”* (Rzym 1979).

¹³³ *“Jako członkowie Wspólnoty Światowej, jesteśmy powołani do nawiązywania bliskich więzi z osobami z innych kultur, pokonując wszelkie uprzedzenia i otwierając nasze oczy na poglądy ludzi z innych krajów i*

- ♦ potrzeba jedności wizji i działania w obliczu problemów świata.¹³⁴
- ♦ bycie gotowym na to, co jest najbardziej naglące i najbardziej powszechne. Jako członkowie WŹCH jesteśmy *przeznaczeni do niczego, ale gotowi na wszystko*. Podczas, gdy inne stowarzyszenia w Kościele podejmują szczególne apostołskie zadania, WŹCH pozostaje, by służyć, odpowiadając na wszystkie potrzeby Kościoła i świata, jakiegokolwiek one są.¹³⁵
- ♦ wzajemne ubogacanie się wspólnot.¹³⁶

4. WSPÓLNOTA EKLEZJALNA

4.1. Podstawy eklezjalnego charakteru WŹCH

158. WŹCH narodziła się i wzrasta w Kościele i z Kościoła bierze swoją tożsamość i powszechność. Ta żywa relacja z Kościołem oparta jest na jedności z samym Chrystusem. Jedność z Chrystusem prowadzi do *jedności z Kościołem, w którym Chrystus tu i teraz kontynuuje swoją misję zbawienia*.¹³⁷

159. WŹCH, na każdym poziomie, służy ludowi Bożemu. Przez samo swoje istnienie w Kościele, WŹCH przyczynia się do promowania:

- ♦ Kościoła, w którym człowiek znajduje komunię w różnorodności charyzmatów i posług, a także wspólną odpowiedzialność za wypełnianie misji Chrystusa;
- ♦ Kościoła, który sam w sobie nie stanowi końca, ale *“otrzymuje misję by ogłaszać i utwierdzać pośród całego ludu Panowanie Chrystusa i Boga. Staje się on tu na ziemi zadatkami tego Królestwa.”*¹³⁸

4.2. Relacja WŹCH z Kościołem

160.a. Wierność przesłaniu Chrystusa.

WŹCH pragnie pogłębiać swoje rozumienie Ewangelii poprzez życie wiarą, która została nam przekazana przez apostołów, zinterpretowana i chroniona przez Kościół i strzeżona przez jej magisterium.

161.b. Udział w życiu Kościoła:

interesując się tymi, którzy mieszkają poza naszymi granicami, by odkryć bogactwo życia, jakie tkwi w każdym z nas.” (Rzym 1979)

“Świat potrzebuje świadectwa wspólnoty opartej na miłości, która przekracza granice narodowe” (ibid).

¹³⁴ *“Jako cześć Kościoła, WŹCH powołana jest do przyjęcia globalnej odpowiedzialności w podążaniu za tymi samymi celami i posiadaniu tych samych wizji świata, pomimo różnic.”* (Rzym 1979)

“Jako wspólnota światowa, zjednoczona w obliczu wspólnych problemów, jesteśmy w stanie dać najbardziej odpowiednią odpowiedź.” (ibid)

¹³⁵ *“Teren misji podejmowanej przez WŹCH jest nieograniczony; rozciąga się zarówno na Kościół, jak i świat, byśmy mogli nieść ewangelię zbawienia wszystkim ludziom”* ZO 8.

¹³⁶ *“Ta powszechność zaprasza nas do ubogacania siebie nawzajem poprzez dzielenie się naszą duchowością, naszymi programami formacyjnymi, duchową percepcją i zasobami. Do takiego poziomu, do jakiego każdy członek i każda wspólnota żyje w swoim wymiarze powszechnym, możemy zobaczyć narodowe problemy obiektywnie i otworzyć jeszcze bardziej na potrzeby całego stowarzyszenia”* (Rzym 1979).

¹³⁷ ZO 7.

¹³⁸ Lumen Gentium 5

WŻCH nie istnieje w odizolowaniu od reszty Chrześcijańskiej wspólnoty (parafii, diecezji, Kościoła narodowego i powszechnego). Przeciwnie, jest integralną częścią tej wspólnoty i to znajduje swój wyraz:

- w życiu liturgicznym i sakramentalnym, które skoncentrowane na Eucharystii, jest “konkretnym doświadczeniem jedności w miłości i działaniu.”¹³⁹
- w codziennym życiu Kościoła, poprzez uczestniczenie w działalności Kościoła i efektywne, pełne miłości identyfikowanie się z jego potrzebami i problemami oraz wspieranie jego rozwoju.

162.c. Współpraca z misją Kościoła.

Otrzymawszy swoją misję w Kościele i od Kościoła, WŻCH, zgodnie ze swoimi dyrektywami i pasterskimi priorytetami, ofiarowuje ludowi Bożemu i jego pasterzom dar swojej apostołskiej posługi oraz swój bogaty i oryginalny charyzmat w duchu rozeznania i wspólnej odpowiedzialności.

163.d. Solidarność.

WŻCH pragnie, w duchu wspólnoty, być szczególnie otwartą na ludzi ubogich, z marginesu, wyrzutków społecznych, mówiąc krótko, na tych, którzy w Kościele i w świecie potrzebują w sposób szczególny pomocy i środków utrzymania: WŻCH jest gotowa dzielić się z nimi tym, co ma i wcielać tę postawę w swój sposób życia.

¹³⁹ ZO 7.

III. Przymierze z WŹCH

PRZYMIERZE W ZASADACH I NORMACH OGÓLNYCH.

164. *“Przynależność do Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego zakłada osobiste powołanie. Kandydat, w czasie określonym przez Normy Ogólne jest wprowadzany w styl życia WŹCH. Czas ten pozwala kandydatowi i wspólnocie rozeznąć jego powołanie do WŹCH. Wraz z podjęciem decyzji, potwierdzonej przez wspólnotę, podejmuje on Czasowe Przymierze i z pomocą wspólnoty rozwija życie zgodne z celem i duchem WŹCH. Po upływie odpowiedniego czasu, określonego w Normach Ogólnych, następuje podjęcie Przymierza na Stałe.”*¹⁴⁰
165. *“Niezależnie od sposobu przyjęcia do WŹCH, Wspólnota zobowiązana jest wprowadzić nowe osoby w nasz styl życia i pomóc im w odczytaniu, czy istnieją w nich możliwości i wezwanie do jego podjęcia oraz gotowość do identyfikowania się z całą Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego. Po pewnym okresie uczestnictwa, zwykle nie dłuższym niż cztery lata i nie krótszym niż jeden rok, podejmują oni Czasowe Przymierze. Aby decyzja o jego podjęciu była dojrzała, konieczne jest odprawienie w tym okresie Ćwiczeń Duchowych.”*¹⁴¹
166. *“Przymierze Czasowe trwa do chwili podjęcia przez uczestnika, po rozeznaniu, decyzji o włączeniu się na stałe w WŹCH, chyba że sam zdecyduje się wycofać ze wspólnoty lub zostanie przez nią wykluczony. Okres pomiędzy złożeniem Czasowego i Stałego Przymierza zazwyczaj nie powinien trwać dłużej niż osiem lat i nie krócej niż dwa.”*¹⁴²
167. *“Podjęcie Przymierza na Stałe dokonuje się po odprawieniu pełnych Ćwiczeń Duchowych udzielanych w jednej z wielu form (w ciągu życia, miesięczne w odosobnieniu oraz odprawiane przez kilka lat).”*¹⁴³

A. POWODY ZAWIERANIA PRZYMIERZA

Jest wiele powodów zawierania przymierza, najważniejsze z nich to:

- 168.1 – **Fundamentalna Teologia Trynitarna.** Przymierze w WŹCH ma swoje korzenie w Bogu. Zasada i Fundament naszego przymierza opiera się na tym, że Bóg ustanawia trwałe przymierze ze Swoim ludem. Pan pierwszy podejmuje to przymierze w stały i widoczny sposób. Bóg przez całą historię był nieustannie wierny swemu przymierzemu, co poświadczył swymi uwalniającymi czynami. Ale to właśnie we Wcieleniu pokazuje nam “bez cienia wątpliwości” największy i nieodwołalny znak jego przymierza.¹⁴⁴
- 169.2 – **Podstawa antropologiczna:** Ludzie nie są czystego ducha i potrzebują wyrazić swoje najgłębsze doświadczenia za pomocą zmysłów. Nasz relacja z tajemnicą Boga jest najlepiej wyrażona w widzialnych, sakramentalnych znakach. Jesteśmy, równocześnie, częścią czasów, w których żyjemy, tak więc nasze duchowe i apostołskie doświadczenia są przez nas przeżywane właśnie w tych czasach. Dlatego, Czasowe i Stałe Przymierze jest postrzegane przez zmysły. Stałe Przymierze oznacza, że w granicach czasu, określamy naszą odpowiedź stosownie do wiernej miłości Boga i pełni tajemnicy Chrystusa, który pojednał wszystko ze sobą.¹⁴⁵

¹⁴⁰ ZO 10

¹⁴¹ Normy Ogólne (NO) 2

¹⁴² NO 3

¹⁴³ NO 4

¹⁴⁴ 2 Kor 1, 19-20

¹⁴⁵ Łk 9, 62; Rz 12, 1

170.3 – *Podstawa wspólnotowa – Kościół*. Nie żyjemy naszym powołaniem czy misją jako odosobnione jednostki. Żyjemy nimi we wspólnocie i przed tą wspólnotą przyjaciół i towarzyszy w Panu ogłaszamy, że jesteśmy w Kościele i z Kościołem. Wspólnota ma prawo, by patrzeć, słuchać, odczuwać i doceniać nasze zaangażowanie. To pomaga nam żyć zgodnie ze sposobem życia, do którego się zobowiązaliśmy.¹⁴⁶

171. Stąd, nasze przymierze ma w wolności przedstawić nas przed Panem i Jego ludem, i być widzialnym znakiem tego, co przeżyliśmy i dostrzegliśmy w naszych sercach. Jest to gest w pewien sposób podobny do małżeńskich zaręczyn. Ogłaszając przed Bogiem i naszymi towarzyszami to, że poświęciliśmy siebie duchowości, drodze życia i misji, potwierdzamy przed nimi nasze rozeznanie i dar z samych siebie. Ogłaszamy publicznie, że Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest ciałem, w którym my żyjemy tym charyzmatem, którym Duch Pana nas obdarzył.

B. PRZYMIERZE CZASOWE

1. PROCES WIODĄCY DO CZASOWEGO PRZYMIERZA

172. Lektura Zasad Ogólnych i Norm Ogólnych pokazuje, że istnienie Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego wywodzi się z powoływania przez Pana każdego członka indywidualnie i że to powołanie jest apostołskim i powszechnym powołaniem przeżywanym w Kościele i we wspólnocie lokalnej.

173. Akcent położony na powołanie może, lepiej niż cokolwiek innego, zainspirować pierwsze kroki w WŹCH. Nowych członków *“wspólnota zobowiązana jest wprowadzić w styl życia WŹCH i pomóc im w odczytaniu, czy istnieją w nich możliwości i wezwanie do jego podjęcia.”*¹⁴⁷

174. Powołanie postrzegane jest na początku jako mglista i rozproszona tęsknota, która, mimo wszystko, jest wystarczająco silna, by zachęcić daną osobę do nawiązania kontaktu z WŹCH. Kiedy osoba ta po raz pierwszy staje się członkiem wspólnoty, zapoznaje się ze stylem życia i wzrostem w WŹCH.¹⁴⁸ Wprowadzanie w styl życia dokonuje się stopniowo, jako część procesu formacyjnego, w czasie którego duchowe kierownictwo¹⁴⁹ odgrywa ważną rolę.

175. Na etapie wzrostu, osoba musi podjąć pewne decyzje: uczestniczyć w dniach skupienia, być we wspólnocie lokalnej, uczęszczać regularnie na spotkania grupy, spotykać się z kierownikiem duchowym, brać udział w działaniach apostołskich, podjąć Ćwiczenia Duchowe lub krótsze cztero- lub ośmiodniowe rekolekcje, itp. Podejmując te decyzje, kandydat stopniowo angażuje się w styl życia WŹCH. Na swojej drodze doświadczy on różnych emocji, które pozwolą mu odkryć czy to jest właściwa droga pogłębiania jego więzi z Bogiem. Wspólnota, ze swej strony, pomaga danej osobie pogłębiać postawę rozeznawania, zachęcając ją do dalszych kroków w kierunku wzrostu i przymierza.

176. Nadchodzi szczególna chwila, w której osoba musi rozważyć na modlitwie czy droga, której się uczyła i którą była prowadzona przez jakiś czas (1-4 lat zgodnie z NO 2) jest prawdziwym powołaniem i łaską od Boga. Ten moment rozeznania może nastąpić spontanicznie lub może być odpowiedzią na specjalne zaproszenie.

2. CEL I ZNACZENIE CZASOWEGO PRZYMIERZA

177. Przymierze Czasowe jest wyrażeniem pragnienia życia zgodnie ze sposobem życia

¹⁴⁶ Mt 6, 14-16, 1 Tes 1, 6-10, Hbr 10, 23-25.

¹⁴⁷ NO 2.

¹⁴⁸ ZO 12

¹⁴⁹ NO 41b

WŹCH.¹⁵⁰ To przymierze oznacza poszukiwanie powołania, do którego Pan powołuje daną osobę, a także do *rozeznania tego powołania*.

178. W przypadku osób, które mają już niezbędną gotowość (dyspozycję), rozeznawanie powołania odbywa się na dwóch poziomach:

- Wybór *stanu życia* przez tych, którzy jeszcze tego nie zrobili (życie zakonne, oczywiście, wyklucza Stałe Przymierze z WŹCH);
- **Poprawa i reforma własnego stylu życia**, dla tych którzy już podjęli decyzję odnośnie swojego stanu życia.¹⁵¹

179. Rozeznawanie powołania nie przesądza o ostatecznym powołaniu do WŹCH, ale pozostaje otwarte na jakikolwiek stan życia, do którego jesteśmy powołani zgodnie z wolą Bożą. Ten proces, przeżyty na sposób WŹCH, oznacza, że osoba należy już do wspólnoty, z którą związała się czasowym przymierzem, nawet jeżeli jej osobiste powołanie nie zostało jeszcze w sposób jasny określone.

180. Ważnym aspektem tego rozeznawania jest pytanie “czy chcę i pragnę” szukać i odnajdywać wolę Boga w swoim życiu i podążać za Jego wołaniem? To pociąga za sobą wciąż pogłębiające się doświadczenie Boga pielęgnowane przez Ćwiczenia Duchowe, z pomocą wspólnoty, dla większej służby. Dana osoba rozeznaje czy WŹCH jest tą drogą, na której Bóg pragnie ją widzieć i czy jest “otwarta, wolna i gotowa” wyruszyć w tę podróż z “dobrze rozważona decyzją” w kierunku apostołskiego stylu życia.

181. Etap odkrywania powołania otwarty jest na różne możliwości. Osoba żonata/zamężna, na przykład, może zadać sobie pytanie czy jest powołana do życia stylem życia WŹCH w swoim życiu małżeńskim. Młodzi ludzie zadadzą sobie pytanie do jakiego stylu życia (świeckiego, zakonnego, czy duchownego) są powołani. Spora liczba dorosłych i młodych ludzi poczuje się powołana do życia zgodnie ze stylem życia WŹCH. Inni odkrywają, że ich motywacja przyłączenia się była raczej towarzyska lub pozorna i przyznając, że nie pragną kontynuować dalej tej drogi, szukają innych dróg przynależności do Kościoła.

182. Dla tych młodych i dorosłych ludzi, którzy doszli do wniosku, że wspólnota odpowiada na ich najgłębsze aspiracje, etap ten przynosi odnowione zaangażowanie w drogę WŹCH.

183. Stąd, “Czasowe Przymierze”, zawarte z i we wspólnocie oraz przez nią przyjęte, jest wyrazem postanowienia danej osoby, by szukać woli Bożej angażując metody Ignacjańskie, a także propozycję wspólnoty dotyczącą własnego ignacjańskiego procesu formacji.

184. Ważne jest by “Czasowe Przymierze” nie zostało zredukowane do zestawu obowiązków, ale winno być raczej naszą pełną miłości odpowiedzią “w duchu Ewangelii i zgodnie z wewnętrznym prawem miłości”¹⁵³ do Boga, który pierwszy nas umiłował.

185. Ćwiczenia Duchowe św. Ignacego odgrywają kluczową rolę w rozeznawaniu powołania. Na tym etapie formacji, Czasowe Przymierze pielęgnuje w osobach właściwe usposobienie potrzebne do dobrego przeżycia Ćwiczeń, nie zapominając o ich apostołskim powołaniu.

3. **DROGI DOJŚCIA DO CZASOWEGO PRZYMIERZA**

186. Ważne jest, aby ci, którzy zawierają przymierze znaleźli sakramentalny wyraz (znak, który czyni to, co oznacza) swojego pragnienia szukania i odnajdywania woli Bożej, przy użyciu metod ignacjańskich i towarzyszeniu ze strony wspólnoty. Jednocześnie,

¹⁵⁰ NO 39a

¹⁵¹ ĆD 189

¹⁵³ ZO 2.

wspólnota lokalna zobowiązuje się towarzyszyć im i zachęcać, proponując metody ignacjańskie. Ważne jest także, by uczynić wyraźne odniesienie do ich zaangażowania w *Wspólnotę Światową*, ciało apostołskie w Kościele.

187. Przymierze Czasowe może zostać wdrożone na różne sposoby. Pierwszy z nich to roczne spotkania dla tych, którzy byli w WŹCH przez kilka lat. Na tych spotkaniach mogliby oni zostać zaproszeni do rozmyślenia nad ważnością Czasowego Przymierza. W ten sposób rozeznanie zostanie niejako wywołane i ci, którzy chcą złożyć swoje Przymierze Czasowe mogą wybrać najlepszy sposób jego wyrażenia (okazja, forma i formuła). Inny sposób, to ustalona każdego roku, jako Narodowa czy Regionalna tradycja, formuła i stały termin (np.: Światowy Dzień WŹCH, Święto Niepokalanego Poczęcia, Pięćdziesiątnica), w którym ci, którzy pragną, wyrażą swoje Czasowe Przymierze.
- 188 W dobrze pokierowanym procesie WŹCH, ten czas wyraźnego rozeznawania Czasowego Przymierza jest nieunikniony. Jeżeli tak nie jest, to mogą być tego trzy powody:
- proces zatrzymuje się na pewnym etapie i zaczyna się powtarzać;
 - przymierze nie jest właściwie rozumiane, ma niewłaściwe znaczenie lub konotację;
 - trudności rodzą się ze sposobu, w jaki przymierze jest wyrażane i celebrowane.
189. Naszym wyzwaniem na dzisiaj jest znalezienie widocznych, eklezjalnych znaków tego czym próbujemy żyć i w co wierzyć, które to znaki wyrażają teologiczny i duchowy punkt widzenia zgodny z naszą formacją.

C. STAŁE PRZYMIERZE

190. *Stałe Przymierze*, w procesie powoływania członka WŹCH, odpowiada etapowi pełnego apostołskiego życia: kiedy osobiste powołanie jest przeżywane jako misja apostołska. Rozwijanie i wyrażanie wszystkich powołań jest misją. Osoby, które składają Stałe Przymierze to ci członkowie wspólnoty, którzy zakończyli już swój proces rozeznawania, ofiarowali siebie i przyjęli styl życia WŹCH.
191. Przymierze Czasowe w WŹCH jest związane z procesem formacyjnym i odpowiada wołaniu Wiecznego Króla i “dokonaniu wyboru”. Stałe Przymierze wypływa ze sposobu życia WŹCH i jest w zgodzie z ufnym poddaniem się Kontemplacji Pomocnej do Uzyskania Miłości. Przymierze wyrazić można słowami “*Zabierz, Panie, i przyjmij...*” jako odpowiedź na przymierze Boga, który 1) *dał mi wiele*; 2) *zamieszkuje we mnie, dając mi istnienie i rozumienie*; 3) *działa i pracuje dla mnie*; 4) *daje mi patrzeć jak wszystkie dobra i dary zstępują z góry... jak od słońca wychodzą promienie, jak ze źródła – wody, tak od Boga pochodzi moc, dobroć, sprawiedliwość, miłosierdzie i pragnienie potrzebne do tego, by żyć przymierzem.*¹⁵⁴
192. Przymierze Stałe jest kulminacją naszego powołaniowego rozeznawania, w której wyrażamy nasze pragnienie odkrywania Bożej woli i wypełniania jej w naszym apostołskim życiu, w odpowiedzi na nasze szczególne powołanie i naszą gotowość bycia posłanymi na misję.¹⁵⁵
- #### 1. STAŁE PRZYMIERZE
193. Zamiast postrzegać stałe Przymierze jako ryzykowną decyzję, która ogranicza naszą przyszłą wolność, ważne jest, by zauważyć, że to wewnętrzna wolność jest podstawą tej decyzji i jednym z jej owoców. Prawdziwa wolność istnieje wtedy, gdy ludzie są w stanie pokierować swoim życiem zgodnie ze swoimi najgłębszymi pragnieniami. Stąd, są oni

¹⁵⁴ ĆD 235-237

¹⁵⁵ ZO 8c.

wolni o tyle, o ile są w stanie żyć według tych głębokich pragnień, które Duch Pański obudził w ich sercach.

194. Nasze wolne czyny nie są oparte tylko na mocy naszej woli, ale są czynami aktami wiary i nadziei. Ta radykalna jakość naszego przymierza nie jest tak bardzo oparta na naszych możliwościach, jak na *“wolności, ku której wyswobodził nas Chrystus i w której mamy trwać.”*¹⁵⁶
195. Dlatego też, kiedy członkowie WŹCH dochodzą do wniosku, że ogłaszanie Chrystusa i Jego Dobrej Nowiny światu, który ich otacza jest tym, czego *“chcą i pragną, i taka jest ich dobrze rozważona decyzja”*¹⁵⁷, wiedzą oni, że Bóg skieruje ich kroki w długą podróż. Wolność, by poświęcić siebie nie oznacza jedynie gotowości dokonywania wyborów. Oznacza dokładnie dawanie siebie, poddawanie się Bogu i całkowite Jemu zaufanie.
196. To właśnie w tym duchu modli się Ignacy: *“Zabierz, Panie, i przyjmij całą wolność moją, pamięć moją i rozum, i wolę mą całą, cokolwiek mam i posiadam. Ty mi to wszystko daleś – Tobie to, Panie, oddaję. Twoje jest wszystko. Rozporządzaj tym w pełni wedle swojej woli. Daj mi jedynie miłość twą i łaskę, albowiem to mi wystarczy.”*¹⁵⁸ Nasza wolność pochodzi z Bożej miłości i jest Jemu ofiarowywana. Bóg pierwszy nas umiłował i pierwszy oddał samego Siebie dla nas.

2. PUBLICZNY CHARAKTER PRZYMIERZA

197. Składając świadectwo przed WŹCH, zawierający przymierze proszą Pana o łaskę, by mogli dać hojną odpowiedź na Jego wierność. Poprzez uczynienie tego na forum wspólnoty, proszą o pomoc: aby wspólnota towarzyszyła im w ich podróży. Zewnętrzny wyraz tej wewnętrznej ofiary w pewien sposób nadaje temu sakramentalny charakter.
198. Dla reszty wspólnoty, publiczne celebrowanie przymierza rodzi pewien sakramentalny wymiar. Jest to widzialny znak Ducha pracującego w każdym członku, prowadząc go do większego zaangażowania w jego misję. Jest to także znak budujący i umacniający wspólnotę w naśladowaniu Jezusa Chrystusa, posłanego przez Ojca. W duchu wiary, publiczne przymierze członka wspólnoty jest zaproszeniem do *“odłożenia wszelkiego ciężaru i wytrwania”* w służbie Temu, który powołał nas do wspólnoty, cały czas *“patrząc na Jezusa, który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala.”*¹⁵⁹
199. To jest czas na potwierdzenie naszego Wyboru, by zapewnić silne zaangażowanie w misję i posługę.¹⁶⁰ Ćwiczenia Duchowe powinny odgrywać kluczową rolę w procesie życia misją, pomagając nam naśladować, w coraz doskonalszy sposób, ubożego i pokornego Chrystusa.¹⁶¹
200. Na tym etapie formacja powinna być postrzegana jako “formacja ciągła” tak, żebyśmy zawsze byli “w dobrej apostołskiej formie” i przez to zawsze gotowi, by dać najbardziej odpowiednią odpowiedź na pytanie: *Co mam zrobić dla Chrystusa?*

¹⁵⁶ Gal 5, 1.

¹⁵⁷ ĆD 98.

¹⁵⁸ ĆD 234.

¹⁵⁹ Hbr 12, 1-4.

¹⁶⁰ ZO 11.

¹⁶¹ ZO 8d.